

ΟΤΑΝ ΤΟ Α1 ΣΥΝΑΝΤΗΣΕ.... ΤΟΥΣ: ΣΕΠΟΥΛΒΕΔΑ, ΤΣΕΧΩΦ, ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΙΛΝΤ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η διδασκαλία προφανώς της λογοτεχνίας βρίσκεται σε άμεση συνάφεια με το περιεχόμενό της, με το πώς ορίζεται δηλαδή. Εδώ, συναντούμε δυο απόψεις. Η πρώτη περιλαμβάνει τους ορισμούς εκείνους που συγκλίνουν και δέχονται την προτεραιότητα του καλλιτεχνικού, του αισθητικού στοιχείου στα κείμενά της, επομένως έχουν ως μοναδικό στόχο την ευχαρίστηση του παιδιού-αναγνώστη (αλλά και του ενηλίκου). Η δεύτερη δίνει προτεραιότητα σε άλλους εκπαιδευτικούς στόχους και δέχεται τον παιδαγωγικό χαρακτήρα της Παιδικής Λογοτεχνίας. Όπως και να έχει το πράγμα και ασπαζόμενοι και τις δυο απόψεις το 3^ο Γυμνάσιο Σπάρτης και συγκεκριμένα οι μαθητές του Α3 μαζί με την καθηγήτρια της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας επιχείρησαν μια διαθεματική προσέγγιση σε έργα των Σεπούλβεδα, Τσέχωφ, Ουάιλντ. Εμείς τις απολαύσαμε..... ελπίζουμε και εσείς...

Υπεύθυνη καθηγήτρια
Κεφαλοπούλου Αικατερίνη

Λουίς Σεπούλβεδα

«Η πιο επικίνδυνη δικτατορία που υπάρχει σήμερα σε όλο τον κόσμο είναι αυτή τού να μη σκέφτεσαι»

Ο Luis Sepulveda (Λουίς Σεπούλβεδα) γεννήθηκε το 1949 στο Ovalle, στο βορρά της Χιλής. Συμμετείχε σε φοιτητικές και συνδικαλιστικές κινητοποιήσεις ενάντια στο στρατοκρατικό καθεστώς της χώρας του, κατηγορήθηκε για προδοσία και καταδικάστηκε σε φυλάκιση είκοσι οκτώ ετών. Μετά από δύομισι χρόνια εγκλεισμού του στη φυλακή, και με παρέμβαση της Διεθνούς Αμνηστίας, αποφυλακίστηκε, αλλά υποχρεώθηκε να εγκαταλείψει τον τόπο του. Έγραφε ποιήματα, θεατρικά έργα, διηγήματα, δημιούργησε θεατρικές ομάδες στο Περού, το Εκουαδόρ και την Κολομβία και ασχολήθηκε με τη δημοσιογραφία. Έζησε έξι μήνες στον Αμαζόνιο με τους ινδιάνους Σουάρ και αποκόμισε εμπειρίες που άλλαξαν την αντίληψή του για τον κόσμο και του πρόσφεραν το υλικό για το πρώτο του μυθιστόρημα: «Ένας γέρος που διάβαζε ιστορίες αγάπης» (opera, 1993). Στρατεύτηκε στο διεθνές τάγμα «Σιμόν Μπολίβαρ» και συμμετείχε στον απελευθερωτικό αγώνα της Νικαράγουας. Το 1980 εγκαταστάθηκε στην Ευρώπη και συνδέθηκε με την οικολογική οργάνωση Greenpeace. Ταξίδεψε σ' όλο τον κόσμο. Του απονεμήθηκαν τα μεγαλύτερα λογοτεχνικά βραβεία. Στα ελληνικά κυκλοφορούν: «Ο κόσμος του τέλους του κόσμου» (opera, 1994), «Όνομα ταυρομάχου» (opera, 1995), «Patagonia express» (opera, 1996), «Η ιστορία του γάτου που έμαθε σ' ένα γλάρο να πετάει» (opera, 1997), «Το ημερολόγιο ενός ευαίσθητου killer» (opera, 1997), «Hot Line» (opera 1998), «Αν δεν έχεις πού να κλάψεις» (opera 1998), «Χρονικά του Περιθωρίου».

Έργα του

Η σκιά του εαυτού μας

Η Σκιά του εαυτού μας είναι μια περίτεχνη λογοτεχνική ακροβασία γραμμένη με την καρδιά και το στομάχι, στην υπηρεσία μιας συγκινητικής ιστορίας: αυτής των χαμένων αριστερών της Λατινικής Αμερικής και της Χιλής του τέλους του περασμένου αιώνα. Ένα πολιτικό-αστυνομικό μυθιστόρημα που ξέρει να αποσπά τόσο τα δάκρυα όσο και το τρανταχτό γέλιο, που τιμήθηκε με το βραβείο PRIMAVERA 2009.

Το ημερολόγιο ενός ευαίσθητου killer

Στο "Ημερολόγιο ενός ευαίσθητου killer" ο Luis Sepulveda φωτίζει το παρασκήνιο της ζωής ενός επαγγελματία εκτελεστή. Δύο είναι οι απαράβατοι κανόνες που τη

διέπουν: "ζήσε μόνος" και "δε χρειάζεται να γνωρίζεις για το θύμα παρά μονάχα τα απαραίτητα". Καθόλη τη λαμπρή του σταδιοδρομία ο ευαίσθητος killer δεν τους αμφισβήτησε ποτέ, συνοψίζοντας κυνικά τους λόγους της κάθε επιτέλεσης σε μια επιταγή "με ένα νούμερο και έξι μηδενικά". Μόνο που τώρα, στην τελευταία του αποστολή, ένα κορίτσι γεμάτο δίψα για ζωή κι ένας στόχος διαφορετικός απ' όλους τους άλλους, θα τον οδηγήσουν εις τὸς ἰσορροπίας, οι απαράβατοι νόμοι θα καταπατηθούν -και η ιστορία θα ακολουθήσει παράδοξη εξέλιξη με απροσδόκητο φινάλε. Ένας επαγγελματίας, βέβαια, παραμένει πάντα επαγγελματίας. Όμως, ποιό θα είναι το κόστος; Όλη η τεχνική του νουάρ στους ήρωες, στην πλοκή και τη γλώσσα.

Η ιστορία του γάτου που έμαθε σ' ένα γλάρο να πετάει

Ο γάτος που ήταν μαύρος και πελώριος και χοντρός, λιαζόταν στο μπαλκόνι, ροιζορρίζοντας, και σκεφτόταν τι ωραία που την περνούσε εκεί, ξαπλωμένος ανάσκελα, με τις ζεστές ακτίνες πάνω στην κοιλιά, τα τέσσερα πόδια μαζεμένα και την ουρά απλωμένη. Τη στιγμή ακριβώς που έστριβε τεμπέλικα το κορμί για να λιάσει και τη ράχη του, άκουσε το βόμβο κάποιου πετούμενου που δεν μπόρεσε να καταλάβει τι ήταν, και που ζύγωνε με μεγάλη ταχύτητα. Τινάχτηκε πάνω, στήθηκε γερά στα τέσσερα ποδάκια του, κι ίσα που πρόλαβε να χωθεί σε μια γωνιά, αποφεύγοντας το γλάρο που έπεσε στο μπαλκόνι του.

Σημειώσεις εν καιρώ πολέμου

Εδώ, ο Σεπούλβεδα δεν πιστοποιεί μόνο την ακάματη πολιτική, κοινωνική και ανθρωπιστική του στράτευση, αλλά και αποδεικνύει γι' άλλη μια φορά, μέσα από μεστά σύντομα κείμενα, το συγγραφικό του ταλέντο, αυτό που, όπως γράφει, του άνοιξε απ' τα εφηβικά του χρόνια «τον πιο αχανή ορίζοντα: αυτόν της λογοτεχνικής δημιουργίας».

Ο κόσμος του τέλους του κόσμου

Το ξημέρωμα οι Γιαπωνέζοι ανέβαζαν ακόμα στο κατάστρωμα νεκρές φάλαινες. Τους είδαμε να σκοτώνουν καμιά εικοσαριά, τη μια μετά την άλλη, κι είχαν δουλέψει όλη τη νύχτα δίχως σταματημό, έτσι είναι αδύνατο να ξέρουμε πόσες σκότωσαν. Τα νερά του όρμου έζεχναν αίμα και παντού επέπλεαν κομματιασμένες σάρκες. Ένωθα ότι φτάναμε στο τέλος ενός μεγάλου ταξιδιού. Μου έφταναν όλες οι ατιμίες που είχα δει. Σκέφτηκα ν' αφήσω τον Πέδρο Τσίκο και να ριχτώ μ' όλη τη δύναμη του Φινιστέρρε στο μηχανοστάσιο του Νισίν Μάρου. Έχω πεντακόσια λίτρα καύσιμα στο καράβι κι αυτό γίνεται μια μολότωφ ένα κι ένα. Ο Πέδρο διάβασε τη σκέψη μου και για δεύτερη φορά μου μίλησε σαν ξένος:

«Όχι αφεντικό. Εγώ είμαι απ αυτά τα νερά πιο πολύ απ ό,τι εσύ».

Και κατέβασε τη βάρκα.

Μία κραυγή διαμαρτυρίας για το ανελέητο κυνήγι της φάλαινας που βάφει κόκκινες τις θάλασσες. Η μάχη των οικολογικών οργανώσεων ενάντια στο καταστροφικό εμπόριο των Ιαπώνων. Η αγωνία του θαλάσσιου κήτους, η μεγαλοσύνη και η ποιότητα της ψυχής του, δοσμένες με «μαγικό ρεαλισμό» από έναν συγγραφέα που είναι ενεργό στέλεχος της Greenpeace.

Χρονικά του περιθωρίου

Στη διάρκεια της συναυλίας ενός διάσημου πολωνού βιολιστή που περιόδευε στη βορειοανατολική Αργεντινή, ο σκύλος Φερνάντο άκουγε με προσοχή, από τη θέση του στην πρώτη σειρά, με τα μάτια κλειστά και τα αφτιά τεντωμένα, ώσπου ένα φάλτσο του μουσικού τον έκανε να βγάλει ένα σπαραχτικό ουρλιαχτό. Ο βιολιστής διέκοψε το παίξιμό του και απαίτησε να βγάλουν το σκύλο έξω από την αίθουσα. Η απάντηση των ντόπιων ήταν κατηγορηματική: «Ο Φερνάντο ξέρει τι κάνει. Ή παίζεις καλά ή φεύγεις εσύ».

Αν δεν έχεις που να κλάψεις

Το Αν δεν έχεις που να κλάψεις είναι μια συλλογή διηγημάτων αρκετά διαφορετικών υφολογικά και, θα τολμούσαμε να πούμε, άνισων μεταξύ τους. Η πρωτοτυπία εδώ έγκειται στο γεγονός ότι η ανισότητα δεν προκύπτει από το στρίμωγμα μέσα στη συλλογή αδύναμων διηγημάτων ώστε, ως είθισται, να αυξάνεται απλώς ο όγκος του βιβλίου, αλλά αντίθετα στην ύπαρξη ορισμένων τέτοιας εσωτερικής ενέργειας και πρωτοτυπίας που κάνουν τα υπόλοιπα, αν και κάτι παραπάνω από αξιοπρεπή, να ωχριούν.

Patagonia express

Να λοιπόν που κι εγώ, σήμερα, αποχωρίζομαι αυτές τις σημειώσεις, που με συντρόφεψαν για πολύ καιρό, που ήταν πάντα μαζί μου, για να μου θυμίζουν ότι δεν έχω σχεδόν κανένα δικαίωμα να αισθάνομαι μόνος, να περνάω κατάθλιψη, ή να χω τη σημαία μεσίστια. Τις τιτλοφόρησα PATAGONIA EXPRESS, ως φόρο τιμής σ ένα σιδηρόδρομο που δεν υπάρχει πια, γιατί, στις μέρες μας, η ποίηση δε φέρνει πια λεφτά, αν και ο σιδηρόδρομος αυτός εξακολουθεί να ταξιδεύει στη μνήμη των ανδρών και των γυναικών της Παταγονίας. Σας προσκαλώ να με συνοδέψετε σ ένα ταξίδι χωρίς συγκεκριμένο προορισμό, μαζί με κάποιους εκπληκτικούς ανθρώπους, όπως είναι όλοι αυτοί που αναφέρονται εδώ μέσα με τα ονόματά τους, κι από τους οποίους έχω μάθει - κι εξακολουθώ να μαθαίνω- πάρα πολλά. -Από τον πρόλογο του συγγραφέα Λουίς Σεπούλβεδα -.

Το λυχνάρι του Αλαντίν

«Τότε ο σκύλος ξυπνούσε, τεντωνόταν, κύρτωνε τη ράχη, κουλούριαζε τη λεπτή και μακριά ουρά του, κι έμπαινε στην καλύβα με κραυγές και γρυλίσματα ασυνήθιστης αγριότητας. Έναν έναν ξυπνούσε τους γιους και τους γαμπρούς που κοιμόνταν αφού είχαν πιει άθλιο κρασί, τους ταρακουνούσε από τα πόδια, έσκιζε παντελόνια, κάπου κάπου διέκοπτε καμιά πράξη που θα κατέληγε να δώσει στον γέρο κι άλλα εγγόνια, κι έτσι, μέσα σε βρисиές, έβγαιναν έξω για να φέρουν τα τσιμπλιασμένα μάτια τους μπροστά στη γκριζα φωτεινότητα της στέπας. "Κωλόσκυλο!" τολμούσε να πει μέσα απ τα δόντια του κάποιος συγγενής.»

Η Αλεξάνδρεια του Καβάφη, το καρναβάλι του Ρίο, το κρύο και βροχερό Αμβούργο, η Παταγονία, το Σαντιάγο της Χιλής τη δεκαετία του 60, συνθέτουν τη γεωγραφία του Λυχναριού. Μέσα σ' αυτά τα δώδεκα διηγήματα -που το καθένα μοιάζει ένα μικρό μυθιστόρημα- ο Σεπούλβεδα δίνει πνοή σε αξέχαστους ήρωες της πρώτης νιότης, ήρωες μοναδικούς ή καθημερινούς που ζουν ή πέθαναν, θυμούνται ή αφηγούνται...

Τα χειρότερα παραμύθια των αδελφών Γκριμ

"Κάθε εβδομάδα άλλαζαν βάρδιες: αυτοί που σφύριζαν, έγραφαν, κι αυτοί που έγραφαν, σφύριζαν, και μετά από ένα μήνα που άλλαζαν εκ περιτροπής, ανάγκαζαν τους ομήρους ν' ακούνε ατέλειωτα ρεσιτάλ ποιήσης ή αναγνώσεις βραβευμένων διηγημάτων χωρίς καμιά τάξη και χωρίς κανένα συντονισμό. Μ' αυτόν τον τρόπο κα'ταφερναν να εκκαθαρίσουν πολλές περιοχές: οι Κροάτες έφευγαν στην Κροατία. Οι Ουαλλοί, στην Ουαλλία, οι Ιταλοί επέστρεφαν στην Αργεντινή και οι Γαλικιανοί, ένας Θεός ξέρει που. Πολλοί από τους επιζήσαντες έγιναν αργότερα κριτικοί λογοτεχνίας, κι ίσως αυτή είναι η μόνη απολύτως δικαιολογημένη εκδίκηση που γνωρίζει η Ιστορία".

Όνομα ταυρομάχου

Οι θησαυροί που κλάπηκαν από τους Ναζί κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο βγαίνουν στην επιφάνεια μετά την πτώση του τείχους του Βερολίνου. Ένα απάνθρωπο κυνηγητό αρχίζει. Η Στάζι, οι πρώην ναζί, οι ασφαλιστικές εταιρείες, τα μεγάλα συμφέροντα, και ένας λατινοαμερικάνος που το όνομά του θυμίζει ταυρομάχο... Ένα έξυπνο και τριμηριωμένο αστυνομικό μυθιστόρημα.

Η τρέλα του Πινοτσέτ

"Ένα βράδυ, τέλη Οκτωβρίου του 1973, ο ταξίαρχος Ουάσινγκτον Καράσκο Φερνάντες επισκέφθηκε τις αίθουσες βασανιστηρίων του συντάγματος Τουιάπελ, στο Τεμούκο. Εγώ κι άλλοι τέσσερις ήμαστε κρεμασμένοι απ τους καρπούς, σαν σφαχτάρια, κι ο ταξίαρχος μας επιθεωρούσε με βλέμμα κριτικό. Φορούσε στολή εκστρατείας, και στη ζώνη του κρεμόταν το υπηρεσιακό του περίστροφο. Αμέσως ήρθε κοντά μας κι έδωσε στον καθένα μας από ένα ελαφρό σπρώξιμο, που μας έκανε να ταλαντευτούμε σαν εκκρεμή. Ύστερα μας ρώτησε αν χρειαζόμασταν τίποτα. Ένας από μας (ορκίζομαι ότι ήταν ένας δημοτικός σύμβουλος απ το Καράουε που, κατά σύμπτωση, λεγόταν κι αυτός Σεπούλβεδα) του απάντησε: «Μήπως θα μπορούσατε να πλησιάσετε το πάτωμα στα πόδια μας;»"

Hot line Γιακαρέ

Το Hot line αποτελείται από δύο μικρά, "μαύρα" μυθιστορήματα (noveletas negras). Το «Hot line» και το «Γιακαρέ».

HOTE LINE

Ο Λουίς Σεπούλβεδα σε μία από τις πλέον "τηλεφωνικές", διασκεδαστικές, ανάλαφρες, αλλά πάντα μαχητικές στιγμές του.

ΓΙΑΚΑΡΕ

Ένα πολύ έντονο κείμενο καταγγελίας σε αστυνομικό φόντο, από τον στρατευμένο σε θέματα οικολογίας Σεπούλβεδα.

Γεωργοπούλου Παναγιώτα - Βλογιαννίτη Παναγιώτα

«Η ιστορία του γάτου που έμαθε σε ένα γλάρο να πετάει»

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Μια μέρα, μια ομάδα γλαρών ταξίδευαν έξι ώρες ασταμάτητα. Αποφάσισαν να κάνουν ένα διάλειμμα για να ανανεώσουν τις δυνάμεις τους και να τσιμπήσουν φρέσκες ρέγκες. Ένα γλαροπούλι, η Κενγκά καμάρωνε τις ασημένιες φτερούγες της, πιο πολύ απ' όλα της άρεσε να κοιτάζει τις σημαίες των καραβιών, γιατί ήξερε πως καθεμιά αντιπροσώπευε και έναν διαφορετικό τρόπο ομιλίας. Μετά από μια σύντομη συζήτηση που είχε με μια συνταξιδιώτισσα της, πήγε να τσιμπήσει μια ρέγκα. Ξαφνικά οι γλάροι αντίκρισαν μια πετρελαιοκηλίδα που κατευθυνόταν προς τα πάνω τους. Όλοι οι γλάροι, εκτός απ' την Κενγκά που βρισκόταν μέσα στο νερό, απομακρύνθηκαν. Όταν η Κενγκά έβγαλε το κεφάλι της ήταν ολομόναχη. Προσπάθησε να πετάξει αλλά το πετρέλαιο είχε κολλήσει στα φτερά της. Η Κενγκά περνούσε τις πιο βασανιστικές ώρες της καθισμένη πάνω στο νερό. Σε μια στιγμή κούνησε το σώμα της και διαπίστωσε ότι το πετρέλαιο δεν είχε πειράξει τις φτερούγες ως τη ρίζα τους. Μετά από μεγάλη δυσκολία τα κατάφερε και προσπάθησε να φτάσει στον Ήλιο, σιεπτόμενη πως θα έλιωνε το πετρέλαιο απ' τα φτερά της. Προσπάθησε πολλές φορές καταφέροντας τελικά να πετάξει.

Χάνοντας τις δυνάμεις της έπεσε σ' ένα μπαλκόνι, όπου καθόταν ένας μαύρος πελώριος και χοντρός γάτος, ο Ζορμπάς. Μετά από μια συζήτηση που είχαν οι δυο τους, ο Ζορμπάς υποσχέθηκε να φροντίσει το μικρό νεογνό που θα έβγαινε από το αυγό της. Ο Ζορμπάς έφυγε αμέσως να βρει βοήθεια. Αλλά η Κενγκά δυστυχώς ξεφύγησε αφήνοντας το άσπρο αυγό με τα γαλάζια στίγματα, δίπλα στο κορμί της, που ήταν ποτισμένο με πετρέλαιο. Ο Ζορμπάς πήγε γρήγορα στους φίλους του, τον Ξερόλα, τον Κολονέλο και τον Γραμματικό που ήταν ο βοηθός του. Ο Ξερόλας ζούσε σ' ένα περίεργο μέρος, όπου ο ιδιοκτήτης ήταν ο Χάρι. Αυτό το μέρος λεγόταν « το παζάρι του Λιμανιού». Υπήρχαν χιλιάδες πράγματα όπως τιμόνια καραβιών, πυξίδες, ελέφαντες σε φυσικό μέγεθος, ανεμιστήρες και πολλά άλλα πράγματα. Εκεί ο Ζορμπάς, ο Κολονέλο, ο Γραμματικός και ο Ξερόλας προσπαθούσαν να βρουν μια λύση. Σκέφτηκαν να χρησιμοποιήσουν βενζίνη για να βγουν οι λεκέδες του πετρελαίου από τα φτερά της Κενγκά. Όμως όταν έφτασαν στο μπαλκόνι είδαν την Κενγκά νεκρή. Επίσης είδαν το αυγό με τα γαλάζια στίγματα. Τη θλιβερή εκείνη νύχτα την κήδεψαν.

Μέχρι τη μέρα που βγήκε το πουλί απ' το αυγό το φρόντιζε και το προστάτευε από κάθε κίνδυνο. Μια μέρα καθώς ο Ζορμπάς κοιμόταν, τον ξύπνησε ένα γαργαλητό στην κοιλιά ήταν το αυγό. Είδε μια ρωγμή και ύστερα ένα μικρούτσικο γλάρο να ραμφίζει το κέλυφος. Μόλις βγήκε ήθελε τροφή έτσι ο Ζορμπάς βγήκε έξω στο μπαλκόνι και έφαξε για έντομα. Ήταν ένα κάτασπρο γλαροπούλι με κίτρινο ράμφος. Το προστάτευε από οποιονδήποτε κίνδυνο. Ζούσαν σ' ένα διαμέρισμα με μια οικογένεια, που πήγε διακοπές. Γι' αυτό έβαλαν ένα φίλο τους να προσέχει τον Ζορμπά. Ο γάτος εκπλήρωσε τις δυο απ' τις τρεις υποσχέσεις, που είχε δώσει στην Κενγκά. Φρόντιζε το

γλαροπούλι μέχρι να βγει από το αυγό. Έπρεπε όμως να εκπληρώσει και την τρίτη υπόσχεση, να μάθει στο γλαροπούλι να πετάει. Όμως πριν ζήτησε από ένα γάτο, τον Σταβέντο, να του πει τι φύλο είναι. Ήταν θηλυκό και την ονόμασε Καλότυχη. Όμως ο Ζορμπάς έπρεπε να μάθει στην Καλότυχη να πετάει. Προσπάθησε πολλές φορές με την βοήθεια των φίλων του όμως δυστυχώς δεν τα κατάφερε. Αποφάσισαν να αναζητήσουν βοήθεια από έναν άνθρωπο. Δοκίμασαν να μιλήσουν μ' έναν ποιητή, που είχε μια γάτα, τη Μπουμπουλίνα. Όταν πήγε στο σπίτι του ποιητή η Μπουμπουλίνα δεν άφησε τον Ζορμπά να μπει, όμως αυτός κατόρθωσε να περάσει. Κάθισε στην πολυθρόνα και άρχισε να του μιλάει. Ο ποιητής αρχικά απόρησε νομίζοντας ότι ήταν παραίσθηση. Ύστερα δέχτηκε να τους βοηθήσει. Τελικά η Καλότυχη, μετά από πολλές προσπάθειες, κατόρθωσε να πετάξει. Συγκινημένη ευχαρίστησε τον Ζορμπά και τους φίλους του για την προστασία και την φροντίδα, που της πρόσφεραν και πέταξε μακριά.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΚΥΜΑΤΟΣ

Η Κενγκιά ήταν μια γλαροπούλα με όμορφες ασημένιες φτερούγες. Μετά από μια περιπέτεια που βίωσε, εξαντλημένη και λίγο πριν πεθάνει, αναγκάστηκε να εμπιστευτεί το γλαροπούλι της σε έναν γάτο.

Ο Ζορμπάς ήταν ένας γάτος μαύρος, πελώριος και χοντρός. Η αγαπημένη του γωνιά ήταν το περβάζι του παραθύρου στο οποίο καθόταν με τις ώρες και liaζόταν στον ήλιο κοιτάζοντας τη θέα. Ακόμη ήταν ξύπνιος και σβέλτος. Όταν συνάντησε την Κενγκιά και αποφάσισε να κρατήσει το γλαροπούλι της, της υποσχέθηκε να μην φάει το αυγό, να το φροντίσει και τέλος να του μάθει να πετάει.

Ο Κολονέλο ήταν ένας γάτος ακαθορίστου ηλικίας που ζούσε σ' ένα ιταλικό εστιατόριο, το Cuneo. Ο Κολονέλο είχε ένα περίεργο ταλέντο να συμβουλεύει όσους είχαν κάποιο πρόβλημα, και παρ' όλο που ο ίδιος δεν έλυne καμιά δυσκολία, ήταν σχεδόν σίγουρο πως οι συμβουλές του βοηθούσαν στο ξεπέρασμά τους.

Ο Γραμματικός ένας γάτος κοκαλιάρης και κοντοτρίχης, που του είχαν μείνει μόνο δυο μουστάκια – ένα στο κάθε ρουθούνι.

Ο Ξερόλας ζούσε σε ένα περίεργο μέρος όπου ο ιδιοκτήτης ήταν ο Χάρι, στο «Παζάρι του Λιμανιού».

Ο Σταβέντο ήταν ένας καραβόγατος με καταγάλανα μάτια που βοήθησε τον Ζορμπά να μάθει το φύλο της Καλότυχης. Οι ναυτικοί του «Hannes II», μιας πανίσχυρης πλωτής ντράγκας, τον αγαπούσαν και τον είχαν μασκίot τους.

Η Καλότυχη ήταν το γλαροπούλι που είχε αφήσει η Κενγκιά στον Ζορμπά. Ήταν άσπρο σαν το γάλα, και το σώμα του ήταν μισοκαλυμμένο με κάτι αραιά, κοντά και τρυφερά πούπουλα.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Η οικολογική καταστροφή προκαλείται συνήθως από τις ενέργειες του ανθρώπου και πιο σπάνια από την ανεξέλεγκτη δύναμη της φύσης (ηφαίστεια, κεραινοί, σεισμοί κ.λ.π). Η ανεξέλεγκτη εκμετάλλευση των φυσικών πόρων με σκοπό το κέρδος, η ανθρώπινη εγκληματικότητα, τα τοξικά και πυρηνικά απόβλητα, η διαρροή αργού πετρελαίου στο θαλάσσιο περιβάλλον συντελούν στην ρύπανση του περιβάλλοντος.

Οι οικολογικές καταστροφές επηρεάζουν επικίνδυνα τη γήινη βιόσφαιρα και το φυσικό περιβάλλον. Στις οικολογικές καταστροφές συγκαταλέγονται η περιβαλλοντική ρύπανση, η κλιματική αλλαγή, οι πυρκαγιές, η ρύπανση, τα απόβλητα, ατμοσφαιρική ρύπανση, τα βιομηχανικά ατυχήματα, οι διαρροές αργού πετρελαίου στο θαλάσσιο περιβάλλον κλπ. Η πετρελαιοκηλίδα έχει συζητηθεί δια μακρών ως μία σημαντική οικολογική καταστροφή. Οι πετρελαιοκηλίδες είναι επικίνδυνες όχι μόνο για τον άνθρωπο αλλά και για όλο το οικοσύστημα που έχει υποστεί σημαντικές βλάβες. Προγενέστερες διαρροές πετρελαίου έδειξαν ότι η επαφή με το πετρέλαιο μπορούν να μας επηρεάσουν σε μεγάλο βαθμό. Πολλά ζώα όπως φάλαινες και δελφίνια χάνουν τη ζωή τους εξαιτίας των πετρελαιοκηλίδων. Διαρροές κοιτάσματος πετρελαίου γίνονται λόγω κακών καιρικών συνθηκών ή ατυχημάτων.

Επειδή ο άνθρωπος σύμφωνα με τα πρόσφατα γεγονότα αποδεικνύεται πολύ αδύναμος στην δύναμη της φύσης που πιθανόν να προκαλέσει μια οικολογική καταστροφή, για να προστατεύσει το περιβάλλον όπου ζει θα πρέπει να φροντίσει οι ενέργειές του να είναι φιλικές προς αυτό.

Θα μπορούσε να παράγει ηλεκτρική ενέργεια από ανανεώσιμες πηγές ενέργειες και όχι από πυρηνικούς αντιδραστήρες ή κατασπαταλώντας τους φυσικούς πόρους. Να βελτιώσει τις συνθήκες μεταφοράς και εξόρυξης του αργού πετρελαίου.

Γνωρίζοντας και εξερευνώντας τη φύση, πρέπει να καλλιεργούνται αξίες από μικρή ηλικία να διδάσκεται ο σεβασμός για τον πλανήτη και να ενισχύεται η άμεση σχέση της συνέχειας της ζωής της πανίδας και της χλωρίδας και να γίνονται συνεχείς προσπάθειες για πολιτισμική ευαισθητοποίηση.

Ο Πλανήτης ανήκει σε ΟΛΟΥΣ!!!!

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Πρόκειται για μια ιστορία, που είναι δύσκολο να μην κερδίσει τον αναγνώστη με τη γνήσια τρυφερότητά της, την ευφάνταστη εναλλαγή αστείων, συγκινητικών αλλά και σκληρών ακόμη εικόνων και συναισθημάτων. Κυρίως, όμως, τον κερδίζει με τις αφοπλιστικά αληθινές... αλήθειες της: την αγνή αποδοχή της

διαφορετικότητας, την αρμονική συνύπαρξη των πλασμάτων του πλανήτη, τη συνέπεια στην τήρηση μιας υπόσχεσης, την επίτευξη του φαινομενικά ανέφικτου χάρη στην αγάπη και πολλά άλλα...

Γκικνούρη Μαρίνα-Δαμηλάκου Θεοδώρα

ΤΣΕΧΩΦ

«Όταν πεθάνω, θα με λησμονήσουν για εφτά χρόνια και ύστερα δε θα με ξεχάσουν ποτέ»

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ο Αντόν Πάβλοβιτς Τσέχωφ (Ρωσικά:) ήταν Ρώσος συγγραφέας πολλών διηγημάτων, θεατρικών έργων και μυθιστορημάτων.

Γεννήθηκε στις 17 Ιανουαρίου 1860 στην κωμόπολη Ταγκανρόγκ, στη νότια Ρωσία. Ήταν το τρίτο από τα έξι παιδιά της οικογένειάς του και μεγάλωσε σε πολύ αυστηρό και θρησκευτικό περιβάλλον. Ο πατέρας του ήταν αλκοολικός, ωστόσο ήταν πολύ αυστηρός με την εκπαίδευση των παιδιών του. Το 1867 φοίτησε με τον αδερφό του στο ελληνικό δημοτικό σχολείο του Νικολάου Βουτσινά, ενώ από το 1868 στο ρώσικο σχολείο της περιοχής του. Καλός μαθητής δεν υπήρξε ποτέ, αλλά ήδη από τα χρόνια αυτά απέκτησε τη φήμη του παραμυθά και του ευφυολόγου. Όταν το 1875 η οικογένειά του πτωχεύει και φεύγει στη Μόσχα, ο Τσέχωφ μένει πίσω για να ολοκληρώσει τις σπουδές του, ενώ παράλληλα εργάζεται για να μπορέσει να ζήσει. Έχει ήδη αρχίσει να γράφει διηγήματα. Το 1879 πηγαίνει και αυτός στη Μόσχα, όπου γράφεται στην ιατρική σχολή. Όντας φοιτητής, δημοσιεύει περίπου 300 κείμενα, ενώ συνεργάζεται με χιουμοριστικά περιοδικά της Μόσχας και της Πετρούπολης ως σατιριζοντας την καθημερινή ζωή στους δρόμους.

Οι ήρωες του Τσέχωφ είναι άνθρωποι της ανώτερης κυρίως τάξης, που χάνονται μέσα στην πνιγερή ατμόσφαιρα της ρώσικης επαρχίας, που ο ίδιος τόσο καλά γνώρισε όντας γιατρός. Έχει ειπωθεί για τον Τσέχωφ, ότι ουσιαστικά τίποτα δε συμβαίνει στα έργα του. Η αδράνεια είναι εξαπλωμένη παντού. Συνήθως βλέπουμε την ιστορία της αναστάτωσης κάποιων ηρώων, από την «εισβολή» στη ζωή τους κάποιων άλλων, πιο

κοσμικών, πιο «σημαντικών» ηρώων. Ο θεός Βάνιας, ο Κόστια, η Νίνα, είναι οι ήρωες που μένουν πίσω και βλέπουν ότι έχουν θυσιάσει τη ζωή τους σ' έναν σκοπό, που αρνείται να δικαιώσει την ύπαρξή τους. Και όλα αυτά, ενώ ο χρόνος περνάει ανελέητα! Οι εισβολείς είναι η Αρκάντινα, ο Ντορν, η Έλενα και άλλοι, που όταν επιστρέφουν στην κανονική τους ζωή, επιτείνουν την αίσθηση ματαιότητας στις ζωές αυτών που μένουν πίσω.

Ο Αντόν Τσέχωφ πέθανε το 1904 σε ηλικία μόλις 44 ετών.

Βαρελάς Μάριος-Ηλιόπουλος Σωτήρης

Ο ΒΥΣΣΙΝΟΚΗΠΟΣ

Ο Άντον Τσέχωφ, ο γνωστός σε όλους μας Ρώσος συγγραφέας, έχει γράψει αρκετά θεατρικά έργα. Μέσα σε αυτά συμπεριλαμβάνεται και ο βυσσινόκηπος, ένα καταπληκτικό δραματικό έργο.

Ο βυσσινόκηπος ήταν ένα δύσκολο έργο για τον Τσέχωφ. Το τελείωσε ενώ τον βασάνιζε η αρρώστια της φυματίωσης, από την οποία και έχασε την ζωή του σε ηλικία σαράντα τεσσάρων ετών.

Το έργο ανέβηκε στην σκηνή του θεάτρου από τον Κωνσταντίν Στανιφλάφσκι, ένα μεγάλο σκηνοθέτη, ηθοποιό και δάσκαλο, στις 17 Γενάρη του 1904. Ήταν η πιο θριαμβευτική πρεμιέρα του θεάτρου τέχνης στη Μόσχα. Ο σκηνοθέτης, οι ηθοποιοί και το κοινό χειροκροτούσαν γεμάτοι ενθουσιασμό στο τέλος της παράστασης. Ήταν ένα τεράστιο πνευματικό και καλλιτεχνικό γεγονός στο κατώφλι του 20ου αιώνα, ένα μεγαλόρρημα. Ο ίδιος ο συγγραφέας έβλεπε συγκινημένος με ένα θλιμμένο χαμόγελο μέχρι που ξαφνικά τον έπνιξε ο βήχας και έφυγε από το θέατρο, ήταν ένα γεγονός πολύ θλιβερό για μια τέτοια περίπτωση.

Το έργο έχει πολλά πρόσωπα, τα οποία είναι: η ιδιοκτήτρια του βυσσινόκηπου Λιουμπόφ Αντρέγεβνα, η οποία σκορπίζει τα χρήματά της, είτε από μεγαλομανία, είτε από μεγαλοφυχία, βλέπει την ζωή της να χάνεται και αρπάζεται από έρωτες που την πληγώνουν. Μέσα της ακόμα έχει την πληγή από την απώλεια του γιού της, ο οποίος πνίγηκε στο ποτάμι, η κόρη της Άννια, που είναι αισιόδοξη και υποφέρει από έλλειψη μητρικής φροντίδας και έχει ανασφάλειες. Μαζί με τον Τροφίμωφ μιλούν για έναν καλύτερο κόσμο, Είναι ονειροπόλοι, αλλά δεν διεκδικούν τα οράματά τους. Η ψυχοκόρη της Βάρια, η οποία είναι εργατική και τίμια, όταν το κτήμα πουλιέται,

φεύγει, πηγαίνει να υπηρετήσει ξένους, αφήνοντας πίσω της κάθε ελπίδα για μια ήσυχη ζωή ανάμεσα σε αυτούς που αγαπάει. Ο αδελφός της Γιάγεφ, είναι ένας δυστυχής που έχει μάθει να τον φροντίζουν οι άλλοι και δεν μπορεί να προστατεύσει τον εαυτό του αλλά ούτε τους συγγενείς του. Ένας έμπορος ο Λοπάχιν, ο οποίος είναι έξυπνος και ξέρει να βγάζει χρήματα, αλλά είναι κομπλεξικός, αντιδραστικός και αγροίκος. Πάντα θα νιώθει κατώτερος και ασήμαντος, αφού δεν μπόρεσε ούτε να μορφοθεί, ούτε να εξευγενιστεί. Ένας αιώνιος φοιτητής της συμφοράς, ο Τροφίμοφ. Ένας κτηματίας, ο Πίσιικ, ο οποίος είναι γελοίος και εξαρτημένος από το χρήμα. Η Σαρλόττα Ιβανόβα, μια γερμανίδα γκουβερνάντα, είναι πολύ ευχάριστη και διασκεδάζει τους πάντες κάνοντας μαγικά κόλπα. Ένας υπάλληλος, ο Επιχόντωφ, έχει χαμηλή αυτοεκτίμηση και δεν έχει καμία αξιοπρέπεια. Μια καμαριέρα, η Ντουινιάσσα, η οποία είναι αδέξια, ευαίσθητη και παριστάνει την καλή νοικοκυρά και την αριστοκράτισσα Γιάσσα, ένας νέος υπηρέτης αλαζονικός που παριστάνει τον αριστοκράτη και ο Φίρς, ένας γέρος υπηρέτης, που εγιαταλείπεται από όλους στο παλιό αρχοντικό και πεθαίνει μόνος, ακούγοντας τις βυσσινιές να κόβονται στο τραγικό φινάλε του έργου.

Η πλοκή του έργου έχει ως εξής:

Ένα σπίτι στην εξοχή με τον ωραιότερο βυσσινόκηπο της περιοχής βρίσκεται στα πρόθυρα της χρεοκοπίας και της κατάρρευσης. Οι σχεδόν αδιάφοροι μικροαστοί ιδιοκτήτες του δεν κάνουν τίποτα για να το σώσουν από την πώληση. Χάνουν το αγαπημένο τους πατριό σπίτι και το μόνο που μπορούν να κάνουν είναι να το κοιτούν και να αναπολούν... Να αναβιώνουν τις παιδικές τους αναμνήσεις, να νοσταλούν τις παλιές ευχάριστες στιγμές, να χορεύουν, να γελούν, να φλερτάρουν... Τίποτα δεν τους κάνει να μετανιώνουν για την απόφασή τους, ακόμα και όταν ακούν τα τσεκούρια να χτυπούν δυνατά και να κόβουν τις αγαπημένες τους βυσσινιές.

Το έργο έχει τέσσερις πράξεις που σε καθεμιά το σκηνικό είναι διαφορετικό. Στην 1η πράξη επικρατεί το κλίμα του γυρισμού στο σπίτι της ιδιοκτήτριας του βυσσινόκηπου. Όλοι έρχονται για να υποδεχτούν την Λιουμπόφ με την κόρη της Άννια και τους υπηρέτες. Επικρατεί νοσταλγία. Στην 2η πράξη όλοι βρίσκονται στον βυσσινόκηπο, σε ένα μικρό ξωκλήσι. Τα πρόσωπα συζητούν μεταξύ τους. Φαίνεται η ομορφιά του βυσσινόκηπου. Στην 3η πράξη οι πρωταγωνιστές διασκεδάζουν λίγο και συζητούν στο σπίτι, μα ταυτοχρόνως αγωνιούν για το αποτέλεσμα του πλειστηριασμού του βυσσινόκηπου. Στο τέλος μαθαίνουν πως έχασαν τον βυσσινόκηπο και πως τον αγόρασε ο Λοπάχιν. Στην 4η πράξη όλοι ετοιμάζονται να φύγουν από το σπίτι τους και ακούγεται ο ήχος του τσεκουριού καθώς κόβει τις βυσσινιές.

Κατά τη γνώμη μας αυτό το έργο είναι υπέροχο.

Ο Άντον Τσέχωφ έχει φτιάξει ένα πολύ ωραία θεατρικό έργο. Υπάρχουν δύο πρόσωπα ο Λοπάχιν και ο Τροφίμοφ που εκφράζουν το άμεσο και το απώτερο μέλλον της

Ρωσίας και ίσως όλου του κόσμου. Ο βυσσινόκηπος ζωγραφίζει την κατάρρευση της φεουδαρχίας και την άνοδο μιας πρωτόγονης αλλά και δυναμικής καπιταλιστικής αστικής τάξης. Ευχόμαστε να δούμε το έργο αυτό στη σκηνή του θεάτρου.

Ηλίας Βελισσάρης- Κωνσταντίνος Γιαννακόπουλος

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΕΣ

*ΝΑΤΑΣΣΑ, ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕΙ
ΚΟΥΛΙΓΚΙΝ, ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ, ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΗΣ ΜΑΣΑΣ
ΒΕΡΣΙΝΙΝ, ΑΝΤΙΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ, ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΠΥΡΟΒΟΛΑΡΧΙΑΣ
ΤΟΥΖΕΜΠΑΧ, ΒΑΡΟΝΟΣ, ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ
ΣΑΛΙΟΝΙΥ, ΛΟΧΑΓΟΣ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΥ
ΤΣΕΜΠΟΥΤΙΚΙΝ, ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ
ΦΕΝΤΟΤΙΚ, ΑΝΘΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ
ΡΟΝΤΕ, ΑΝΘΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ
ΑΝΦΙΣΣΑ, Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ, ΓΡΙΑ ΟΓΔΟΝΤΑ ΕΤΩΝ*

Οι τρεις αδελφές, η Όλγα(28 ετών), η Μάσα και η Ειρήνα(20 ετών) Πραζόρφ ζουν μαζί με τον αδελφό τους Αντρέι σε μια επαρχιακή πόλη. Οι γονείς τους έχουν πεθάνει και οι τέσσερις τους νοσταλγούν την εποχή που ζούσαν με τους γονείς τους στη Μόσχα.

Ένα χρόνο μετά το θάνατο του πατέρα τους η Ειρήνα είχε την γιορτή της . Εκείνη την ημέρα ήρθαν πολλοί καλεσμένοι στο σπίτι. Κάποιοι οικογενειακοί φίλοι όπως ο Τούζεμπαχ, ο Σαλιόνιυ, ο Τσεμπουτίκιν και ο Φεντοτίκ με τον Ροντέ αλλά και κάποιος παλιός οικογενειακός φίλος, ο Βερσίνιν. Αφού φάγανε και γλεντήσανε φύγανε όλοι αλλά τις επόμενες μέρες εξακολουθούσαν να έρχονται κάποιοι και ειδικά ο Βερσίνιν.

Μετά από αρκετό καιρό αφού η Νατάσσα είχε παντρευτεί με τον Αντρέι και είχαν κάνει κι ένα παιδί οι σχέσεις του Βερσίνιν με την οικογένεια γινόταν όλο κι πιο στενή. Μάλιστα αυτό φάνηκε όταν η Μάσα με αυτόν είχαν μια πιο στενή σχέση κρυφά από τους συζύγους τους. Ο Τούζεμπαχ βρίσκεται κι αυτός ερωτευμένος με την Ειρήνα, αλλά κανένας δεν θα μπορέσει να ζήσει ευτυχισμένα διότι ο Βερσίνιν φεύγει μακριά ακολουθώντας το Σύνταγμα του που αλλάζει έδρα και ο Τούζεμπαχ σκοτώνεται σε μια μάχη με αντεραστή του Σαλιόνιυ.

Οι τρεις αδελφές θα μείνουν μόνες αφού οι φίλοι στρατηγοί θα φύγουν και αρχίσουν να αναρωτιούνται το σκοπό της ζωής τους!!

Διαμαντοπούλου Ευγενία

Ο ΘΕΙΟΣ ΒΑΝΙΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο συνταξιούχος καθηγητής Σερεμπριακόφ και η νεαρή γυναίκα του Ελένα καταφτάνουν στο απομακρυσμένο υποστατικό τους στη ρωσική επαρχία, το οποίο συντηρούν η Σόνια - κόρη του καθηγητή από τον πρώτο του γάμο - και ο θείος της, Βάνιας. Η παρουσία τους αναστατώνει τη ζωή των ανθρώπων του κτήματος, διαταράσσει τις ισορροπίες και φέρνει στην επιφάνεια χαμένα όνειρα και ανεκπλήρωτους πόθους. Η φθορά της καθημερινότητας, η πλήξη, τα λάθη, οι δικαιολογίες, ένας υποδόριος ερωτισμός και μια σχεδόν σουρεαλιστική αντιμετώπιση της πραγματικότητας χαρακτηρίζουν τη ζωή των ηρώων, που βλέπουν τον κόσμο γύρω τους να αλλάζει αναπόφευκτα.

ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Τοποθετημένοι στο σήμερα, οι ήρωες του Τσέχωφ είναι εγκλωβισμένοι σε ένα χώρο χωρίς καμία ορατή οδό διαφυγής. Παγιδευμένοι στη φθορά της καθημερινότητας, τη μοναξιά, την πλήξη και την ανία, αναζητούν τον τρόπο να δώσουν νόημα στη ζωή τους ενώ γύρω τους ο κόσμος, η φύση, τα ανθρώπινα συναισθήματα αλλάζουν και σταδιακά εκφυλίζονται. Στην απόγνωση τους επιστρατεύουν χορό, μουσική, τραγούδι, τσάι αλλά και βότκα, χωρίς να ξεχνούν ακόμα και τον σαρκασμό ή την αυτογελοιοποίηση, όμως όλα αποδεικνύονται μάταια μπροστά στην ιστορική λαίλαπα που εισχωρεί από τις χαραμάδες της μεγάλης τζαμαρίας και τυλίγει τα πάντα σε μια γλυκιά παρακμή.

Βέργαδος Χρήστος

Ο ΒΑΝΚΑΣ

Έργο και συναισθήματα

Ο Βάνκας βρίσκεται σε απόγνωση για τη ζωή του στη Μόσχα και αποφασίζει να γράψει ένα γράμμα στον παππού του, για να του ζητήσει να έρθει να τον πάρει.

Ο συγγραφέας επιλέγει την παραμονή των Χριστουγέννων ως χρονική στιγμή του διηγήματος, γιατί σε μέρες γιορτινές οι άνθρωποι αισθάνονται πιο έντονα τη μοναξιά και τη δυστυχία τους καθώς και την ανάγκη να βρίσκονται κοντά στους δικούς τους και στη θαλπωρή του δικού τους σπιτιού. Αλλά και η μικρότερη χρονική στιγμή είναι νύχτα, ώρα θρησκευτικής ακολουθίας, ώστε να απουσιάζουν όλοι στην εκκλησία, για να μπορεί να γράψει ο Βάνκας κρυφά το γράμμα.

Όταν ο Βάνκας αρχίζει να γράφει το γράμμα στον παππού του, συγκινείται (αναστέναξε... έναν κόμπο που τον έπνιγε).

Φοβάται μήπως τον αντιληφθεί κανένας, γιατί αυτό που κάνει είναι επικίνδυνο, αφού χρησιμοποιεί κρυφά τα πράγματα του αφεντικού του και στο γράμμα που γράφει όλους θα τους κατηγορήσει. Γι' αυτό γύρισε πολλές φορές το κεφαλάκι του κατά την πόρτα και το παραθύρι, ρίχνοντας κλεφτές, φοβισμένες ματιές.

Για να πάρει θάρρος και κουράγιο πολλές φορές λοξοκοίταξε το μαυρισμένο εικόνισμα που έχει στο εργαστήριο του το αφεντικό του.

Στην ψυχή του μικρού Βάνκα το συναίσθημα που κυριαρχεί είναι η απελπισία που φτάνει ως την απόγνωση, αυτό φαίνεται από τους αναστεναγμούς του, από το κλάμα του και κυρίως στο τελευταίο τμήμα της επιστολής του. Το συναίσθημα της νοσταλγίας για τη ζωή του στο χωριό, φαίνεται από τις αναμνήσεις του.

Ο Βάνκας για τον παππού του νιώθει αγάπη, όπως φαίνεται από τις προσφωνήσεις που γράφει στο γράμμα «Πολυαγαπημένε μου παππού, Αγαπημένε μου παππού». Νιώθει εμπιστοσύνη σ'αυτόν έχοντάς τον ως μοναδικό στήριγμα και γιατί είναι ο μόνος που μπορεί να τον γλιτώσει από την μαρτυρική ζωή του τσαγκαράδικου. Ένα άλλο συναίσθημα που το νιώθει προκαταβολικά για το μέλλον είναι η ευγνωμοσύνη, που θα την εκδηλώνει με πράξεις απέναντι στον παππού, επειδή θα τον πάρει στο χωριό.

Στην ψυχή του αναγνώστη δημιουργείται οργή και αγανάκτηση για τη συμπεριφορά των ανθρώπων απέναντι στο παιδί, συμπόνια και οίκτος για τον ίδιο τον Βάνκα. Προσωρινή όμως ανακούφιση και ελπίδα για το μέλλον του. Στο τέλος όμως απογοήτευση και θλίψη για το μικρό Βάνκα με τη σκέψη ότι το γράμμα δε θα φτάσει ποτέ στον προορισμό του και επομένως το παιδί θα παραμείνει στο φριχτό περιβάλλον του τσαγκαράδικου.

Βλαχάκης Κωνσταντίνος

Αϊβαλιώτης Αργύρης

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΙΛΝΤ

Ο ποιητής, δραματουργός, μυθιστοριογράφος και κριτικός Όσκαρ (Φίνγκαλ Ο' Φλάιερτι Γουίλς) Ουάιλντ γεννήθηκε στις 16 Οκτωβρίου του 1854 στο Δουβλίνο.

Μετά την ολοκλήρωση των σπουδών του το 1878 εγκαταστάθηκε μόνιμα στο Λονδίνο. Εστέτ εκ χαρακτήρος, αφιέρωσε τη ζωή του στην αναζήτηση του ωραίου και του παράδοξου. Γρήγορα γνώρισε τον θαυμασμό της λονδρέζικης αριστοκρατίας, που τον παρακολούθουσε και τον μιμούταν ως πρότυπο. Όλοι επαναλάμβαναν τις πνευματώδεις φράσεις του, αγόραζαν πολύτιμες πέτρες και κοιτούσαν με υπεροψία τη ζωή, όμοια μ' αυτόν. Η λογοτεχνική του δόξα έφτασε στο αποκορύφωμα το 1891 με το μοναδικό του μυθιστόρημα «Το Πορτρέτο του Ντόριαν Γκρέι».

Αν και ήταν παντρεμένος και πατέρας δύο παιδιών, η προσωπική ζωή του Όσκαρ Ουάιλντ ήταν ανοιχτή σε κουτσομπολιά. Το 1895 κατηγορήθηκε για ομοφυλοφιλία, για τις στενές σχέσεις του με τον νεαρό ομότεχνό του Άλφρεντ Ντάγκλας και οδηγήθηκε στο δικαστήριο, όπου καταδικάστηκε σε δύο χρόνια καταναγκαστικών έργων (στη Βικτωριανή Αγγλία η ομοφυλοφιλία ήταν ποινικό αδίκημα). Κατά τη διάρκεια της φυλάκισής του έγραψε τον δραματικό αυτοβιογραφικό μονόλογο «De Profundis» (Εκ Βαθέων), με παραλήπτη την «πέτρα του σκανδάλου», τον Άλφρεντ Ντάγκλας.

Η αυλαία της τραγικής ζωής του έπεσε στις 30 Νοεμβρίου του 1900, σ' ένα φθηνό ξενοδοχείο του Παρισιού.

Αναστασοπούλου Παναγιώτα-Διζέ Παναγιώτα

Αποφθέγματα Όσκαρ Ουάιλντ

1. «Ένας ηθικολόγος άντρας είναι βασικά υποκριτής. Ενώ μια ηθικολόγος γυναίκα είναι δίχως άλλο άσχημη.»
2. «Μου αρέσουν οι γυναίκες που δεν έχουν παρελθόν, όπως και οι άντρες που έχουν μέλλον.»
3. «Δεν θα έπρεπε ποτέ να εμπιστευτεί κανείς μία γυναίκα που λέει την πραγματική της ηλικία. Μια γυναίκα που θα το έλεγε αυτό σε κάποιον, θα μπορούσε να του πει οτιδήποτε.»
4. «Οι γυναίκες απεικονίζουν τον θρίαμβο της ύλης ενάντια στο νου, με τον ίδιο τρόπο που οι άντρες απεικονίζουν τον θρίαμβο του νου ενάντια στην ηθική.»
5. «Είκοσι χρόνια ειδυλλίου κάνουν μια γυναίκα να μοιάζει με ερείπιο. Όμως, είκοσι χρόνια γάμου τη μετατρέπουν σε κάτι σαν δημόσιο κτίριο.»

6. «Τα παιδιά στην αρχή αγαπούν τους γονείς τους – όταν μεγαλώνουν τους κρίνουν – κάποιες φορές τους συγχωρούν.»
7. «Μόνο ένα πράγμα στον κόσμο είναι χειρότερο από το να γίνεσαι αντικείμενο κουτσομπολιού και αυτό είναι να μη γίνεσαι αντικείμενο κουτσομπολιού.»
8. «Μόνο οι ρηχοί άνθρωποι δεν κρίνουν από την εμφάνιση.»
9. «Κυνικός είναι ο άνθρωπος που ξέρει την τιμή των πάντων και την αξία του τίποτα.»
10. «Μια εποχή που δεν έχει κριτική δραστηριότητα, είτε είναι εποχή μιας ανεξέλεγκτης τέχνης ιερατικής και περιορίζεται να αναδημιουργεί καθιερωμένους τύπους τέχνης, είτε μια εποχή που δεν έχει τέχνη καθόλου.»
11. «Όσο ο πόλεμος θα θεωρείται σαν ένα κακό, θα έχει τους θαυμαστές του, όταν όμως θα χαρακτηριστεί κτηνωδία, θα πάψει να υποστηρίζεται από τον περισσότερο κόσμο.»
12. «Η ιστορία είναι απλώς ένα ευαγγέλιο.»
13. «Κάθε πορτρέτο που γίνεται με την έμπνευση του ζωγράφου, είναι το πορτρέτο του καλλιτέχνη και όχι αυτού που ποζάρει.»
14. «Οι γυναίκες πλάστηκαν για να τις αγαπούμε και όχι για να τις λατρεύουμε.»
15. «Οι άντρες πάντα θέλουν να είναι η πρώτη αγάπη μιας γυναίκας. Οι γυναίκες, αντίθετα, θέλουν να είναι το τελευταίο αίσθημα ενός άντρα.»
16. «Η μόνη διαφορά ανάμεσα στον άγιο και τον αμαρτωλό είναι ότι κάθε άγιος έχει ένα παρελθόν και κάθε αμαρτωλός ένα μέλλον.»
17. Ο καλύτερος τρόπος ν' αντιστέκεσαι σε έναν πειρασμό, είναι να υποκύπτεις σ' αυτόν.
18. Δεν υπάρχει τίποτε το υγιές γύρω από την λατρεία της ομορφιάς.
19. Η εργασία είναι το καταφύγιο των ανθρώπων που δεν έχουν να κάνουν τίποτε άλλο.
20. Η φύση μιμείται την τέχνη.
21. Να συγχωρείς τους εχθρούς σου. Αυτό τους κάνει να σε μισούν περισσότερο.
22. Το χειρότερο από το να μιλούν άσχημα για σένα είναι να μη μιλούν καθόλου για σένα.
23. Δεν μου αρέσει να μου δίνουν συμβουλές. Μπορώ να κάνω και μόνος μου λάθη.
24. Το βιβλίο αυτό δεν είναι ανήθικο, αλλά κάτι χειρότερο. Είναι κακογραμμένο.
25. Η φυσικότητα είναι απλώς μια πόζα και επιπλέον η πιο εννευριστική απ' όσες γνωρίζω.
26. Πρέπει να παίζει κανείς πάντα τίμια, όταν έχει καλό φύλλο.
27. Οι άντρες παντρεύονται γιατί είναι κουρασμένοι. Οι γυναίκες γιατί είναι περίεργες. Και οι δύο απατούνται.
28. Οι τραγωδίες των άλλων διακρίνονται πάντα για την απελπιστική τους κοινοτοπία.
29. Μη δίνετε σημασία στις λεπτομέρειες, είναι η χυδαία πλευρά της ζωής.
30. Ο κυνισμός συνίσταται στο να βλέπεις τα πράγματα όπως είναι και όχι όπως θα έπρεπε να είναι.
31. Δεν μεταθέτω ποτέ για αύριο ό,τι μπορώ να κάνω μεθαύριο.
32. Οι απλές καθημερινές χαρές είναι το τελευταίο καταφύγιο των πολυσύνθετων ανθρώπων.

33. Μου φαίνεται καμιά φορά πως ο Θεός, όταν δημιούργησε τον άνθρωπο, υπερεκτίμησε τις ικανότητές του.
34. Δεν υπάρχουν αδιάκριτες ερωτήσεις. Υπάρχουν μόνο αδιάκριτες απαντήσεις.
35. Η σταθερότητα είναι το τελευταίο καταφύγιο αυτών που δεν έχουν φαντασία.
36. Όταν ήμουν νέος, νόμιζα ότι το χρήμα είναι το πιο σπουδαίο πράγμα στη ζωή. Τώρα που είμαι γέρος, το ξέρω.
37. Το χειρότερο πράγμα από το να σε κουτσομπολεύουν είναι το να μη σε κουτσομπολεύουν.
38. Πρέπει να είναι κανείς πάντα ερωτευμένος. Γι' αυτό δεν πρέπει να παντρεύεται.
39. Στον αγώνα της ζωής, όποιος κι αν είναι ο στόχος σου, να κρατάς τα μάτια σου στο λουκουμά κι όχι στην τρύπα.
40. Ο άνθρωπος είναι λιγότερο ο εαυτός του όταν μιλάει ως ο εαυτός του. Δώσ' του μια μάσκα και θα σου πει την αλήθεια.
41. Η ανώτερη μορφή ατομισμού είναι η δημιουργικότητα.
42. Η μοναδική γοητεία του παρελθόντος είναι ότι είναι παρελθόν.
43. Όταν ο τρίτος της σύζυγος πέθανε, έγινε ξανθιά και θλιμμένη.
44. Όλος κόσμος υπήρξε ένα στρείδι για μένα, αλλά χρησιμοποίησα λάθος πιρούνι.
45. Η βάση της αισιοδοξίας είναι αγνός τρόμος.
46. Μόνο οι άστατοι γνωρίζουν τις χαρές της αγάπης. Οι σταθεροί γεύονται την τραγωδία της.
47. Ο καθένας γεννιέται βασιλιάς και οι περισσότεροι άνθρωποι πεθαίνουν στην εξορία.
48. Στην αγάπη αρχίζουμε απατώντας τον εαυτό μας. Μόνο αργότερα απατούμε τους άλλους.
49. Αντιπαθώ τα επιχειρήματα κάθε είδους. Είναι πάντα χυδαία και, συνήθως, πολύ πειστικά.
50. Είτε η ταπετσαρία ξεθωριάζει είτε εγώ... φεύγω

Ζάχου Νίκη

Ο ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Πρωταγωνιστής του έργου είναι το άγαλμα (Ο ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ).

Μαζί του παίζουν το χελιδόνι ο δάσκαλος, τα παιδιά, οι φτωχοί και η Shallow.

ΤΟ ΕΡΓΟ

Ψηλά πάνω από την πόλη, σε ένα μεγάλο βάθρο, στεκόταν το άγαλμα του Ευτυχισμένου Πρίγκιπα. Ήταν όλος επιχρυσωμένος με λεπτά φύλλα καθαρού χρυσού, για μάτια είχε δυο λαμπερά ζαφείρια και ένα μεγάλο κόκκινο ρουμπίνι έλαμπε στην λαβή του σπαθιού του.

Πραγματικά τον θαύμαζαν πολύ. "Είναι όμορφος σαν ανεμοδούρα", είπε ένας απ' τους δημοτικούς συμβούλους που ήθελε να ξεχωρίζει για το καλλιτεχνικό του γούστο, "όμως όχι το ίδιο χρήσιμος", πρόσθεσε επειδή φοβόταν ότι οι ταπεινότεροι άνθρωποι θα νόμιζαν ότι στερείται πρακτικής σκέψης, πράγμα που αυτός δεν το πίστευε καθόλου για τον εαυτό του.

"Γιατί δεν γίνεσαι σαν τον Ευτυχισμένο Πρίγκιπα;" ρώτησε μια πρακτική μητέρα το αγοράκι της που έκλαιγε ζητώντας το φεγγάρι. "Του Ευτυχισμένου Πρίγκιπα δεν του περνάει καν από το μυαλό να κλάψει, για οτιδήποτε".

"Χαίρομαι που κάποιος στον κόσμο είναι τόσο χαρούμενος", μουρμούρισε ένας δυστυχής, καθώς ατένιζε το θαυμάσιο άγαλμα.

"Μοιάζει σαν άγγελος", είπαν τα παιδιά του φιλόπτωχου καθώς βγαίναν από τον καθεδρικό με τους ακριβούς κατακόκκινους μανδύες τους και τις καθαρές λευκές φορεσιές τους.

"Κι εσύ πού το ξέρεις;", είπε ο Διδάσκαλος των Μαθηματικών, "ποτέ σου δεν έχεις δει άγγελο".

"Μα! Έχουμε δει στα όνειρά μας", απάντησε ένα απ' τα παιδιά - και ο Διδάσκαλος των Μαθηματικών συνοφρυώθηκε και τα κοίταξε πολύ αυστηρά, καθώς εκείνος δεν ενέκρινε τα παιδικά όνειρα.

Μια νύχτα, πέταξε εκεί κοντά στην πόλη ένα μικρό Χελιδόνι. Οι φίλοι του είχαν πάει στην Αίγυπτο πριν έξι βδομάδες, μα αυτός είχε μείνει πίσω, επειδή ήταν ερωτευμένος με την πιο όμορφη Κουφαηδόνα. Είχαν συναντηθεί νωρίς την άνοιξη, καθώς πέταγε πάνω απ' τον ποταμό ακολουθώντας ένα μεγάλο κίτρινο σκόρο, και μαγεύτηκε τόσο από την λεπτοκαμωμένη μέση της που σταμάτησε για να της μιλήσει.

"Να σ' αγαπήσω;" είπε το Χελιδόνι, που του άρεσε να μπαίνει αμέσως στο ψητό, και η Κουφαηδόνα του 'κανε μια μικρή υπόκλιση. Κι έτσι το Χελιδόνι πέταξε γύρω της,

αγγίζοντας το νερό με τα φτερά του και κάνοντας ασημένια κυματάκια. Αυτός ήταν ο έρωτάς τους και διήρησε όλο το καλοκαίρι.

"Είναι γελοίος δεσμός", τιτίβισαν τα άλλα Περιστερία, "αυτή δεν έχει καθόλου λεφτά και έχει κι ένα σωρό συγγενείς"- στ' αλήθεια ο ποταμός ήταν γεμάτος Κουφαηδόνια. Μετά, ήρθε το φθινόπωρο κι όλα πέταξαν μακριά.

Αφού έφυγαν ένωθε μόνος, κι άρχισε να κουράζεται απ' την αγαπημένη του. "Δεν συζητάει καθόλου", είπε, "και φοβάμαι ότι είναι μια κοιέτα, επειδή πάντα φλερτάρει με τον άνεμο". Και σίγουρα, όποτε φύσαγε ο άνεμος, η Κουφαηδόνα έκανε τις πιο χαριτωμένες ρεβερέντσες (σημ. ελαφρές υποκλίσεις). "Παραδέχομαι ότι είναι εγχώριο πτηνό", συνέχισε, "αλλά εγώ είμαι αποδημητικό και μου αρέσουν τα ταξίδια. Συνεπώς θα λατρεύει τα ταξίδια και η γυναίκα μου".

"Θα πετάξεις μακριά μαζί μου;" την ρώτησε, μα η Κουφαηδόνα κούνησε το κεφάλι της αρνητικά, ήταν πολύ συνδεδεμένη συναισθηματικά με το σπίτι της.

"Επαιζες με την αγάπη μου", της είπε. "Φεύγω για τις Πυραμίδες. Έχε γεια!" και πέταξε μακριά.

Όλη τη μέρα πετούσε και την νύχτα έφτασε στην πόλη. "Που θα με δεχτούν;" είπε, "ελπίζω η πόλη να έχει κάνει τις κατάλληλες προετοιμασίες".

Και τότε είδε το άγαλμα στο ψηλό βάθρο.

"Εκεί θα φωλιάσω", είπε, "είναι ένα ιδανικό μέρος, με πολύ καθαρό αέρα". Και βολεύτηκε ανάμεσα στα παπούτσια του Ευτυχισμένου Πρίγκιπα.

"Έχω χρυσή κρεβατοκάμαρα", είπε απαλά στον εαυτό του και κοίταξε τριγύρω καθώς προετοιμαζόταν να κοιμηθεί. Μα καθώς έβαζε το κεφάλι του κάτω απ' την φτερούγα του έπεσε πάνω του μια μεγάλη σταγόνα νερό. "Τι παράξενο!", είπε, "δεν υπάρχει ούτε ένα σύννεφο στον ουρανό, τα αστέρια λάμπουν, κι όμως βρέχει. Το κλίμα στην βόρεια Ευρώπη είναι πραγματικά φριχτό. Η Κουφαηδόνα έβρισκε την βροχή όμορφη, αλλά αυτό ήταν απλά ο εγωισμός της".

Και τότε έπεσε άλλη μια σταγόνα.

"Μα αυτό το άγαλμα δεν μπορεί ούτε την βροχή να εμποδίζει;" είπε. "Πρέπει να βρω μια καλή καμινάδα να φωλιάσω" και αποφάσισε να πετάξει μακριά.

Αλλά πριν προλάβει να ανοίξει τα φτερά του, έπεσε και τρίτη σταγόνα, κι όταν κοίταζε ψηλά, είδε, α! Τι ήταν αυτό που είδε;

Τα μάτια του Ευτυχισμένου Πρίγκιπα ήταν γεμάτα δάκρυα και τα δάκρυα κυλούσαν στα χρυσαφένια μάγουλά του. Το πρόσωπό του φάνταζε τόσο όμορφο στο σεληνόφως που το Χελιδόνι γέμισε οίκτο.

"Ποιος είσαι;" ρώτησε.

"Είμαι ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας".

"Και τότε γιατί κλαις;" ρώτησε το χελιδόνι, "με κατάβρεξες"!

"Τότε που ζούσα και είχα ανθρώπινη καρδιά", απάντησε το άγαλμα, "δεν ήξερα τι είναι τα δάκρυα, επειδή ζούσα στο παλάτι του Sans-Souci, όπου η λύπη δεν έβρισκε είσοδο να μπει. Την ημέρα έπαιζα με τους φίλους μου στο κήπο, και το απόγευμα ήμουν πρώτος στο χορό στη Μεγάλη Αίθουσα. Γύρω απ' τον κήπο υπήρχε ψηλός τοίχος, μα ποτέ δεν νοιάστηκα να ρωτήσω τι υπήρχε παραέξω, όλα ήταν πανέμορφα για μένα. Οι αυλικοί μου με φώναζαν απλά Ευτυχισμένο Πρίγκιπα, και ευτυχισμένος στ' αλήθεια ήμουν, αν η ευχαρίστηση είναι το ίδιο με την ευτυχία. Έτσι έζησα, και έτσι πέθανα. Και τώρα που είμαι νεκρός με στήσανε εδώ τόσο ψηλά, που μπορώ να δω όλη

την ασχήμια και όλη την δυστυχία της πόλης μου, και αν κι η καρδιά μου είναι από μολύβι, δε μπορώ παρά να κλαίω".

"Τι! Δεν είναι ατόφιο χρυσάφι;" σιέφτηκε το Χελιδόνι. Ήταν πολύ ευγενικό και δεν έκανε φωναχτά προσωπικά σχόλια.

"Μακριά", συνέχισε το άγαλμα με την μπάσα μελωδική φωνή του, "μακριά σε ένα σοκάκι υπάρχει ένα φτωχόσπιτο. Ένα απ' τα παράθυρα του είναι ανοιχτό, και βλέπω μια γυναίκα να κάθεται σε ένα τραπέζι. Το πρόσωπό της είναι αδύνατο και κουρασμένο, κι έχει τραχιές, κόκκινες παλάμες, όλες τρυπημένες απ' την βελόνα, επειδή είναι ράφτρα. Κεντάει λουλούδια του πάθους σε μια τουαλέτα από σατέν για την πιο όμορφη δεσποινίδα επί των τιμών της Βασιλίσσας, που θα το φορέσει στον επόμενο Βασιλικό Χορό. Σε ένα κρεβάτι στη γωνία του δωματίου ένα άρρωστο αγόρι είναι ξαπλωμένο. Έχει πυρετό και ζητάει πορτοκάλια. Η μητέρα του έχει να του δώσει μόνο νερό απ' το ποτάμι, και το μικρό αγόρι κλαίει. Χελιδόνι, Χελιδόνι, Χελιδονάκι, θα βγάλεις το ρουμπίνι απ' τη λαβή του σπαθιού μου; Τα πόδια μου είναι σφαλισμένα σ' αυτό το βάθρο και δε μπορώ να κινηθώ".

"Με περιμένουν στην Αίγυπτο", είπε το Χελιδόνι. "Οι φίλοι μου πετούν πάνω απ' τον Νείλο, και μιλούν στα μεγάλα νούφαρα. Σύντομα θα κοιμηθούν στον τάφο του μεγάλου Φαραώ. Ο ίδιος ο Φαραώ βρίσκεται εκεί στο πολύχρωμο φέρετρό του. Είναι τυλιγμένος σε κίτρινο λινό και είναι ταριχευμένος με αρώματα. Γύρω απ' τον λαιμό του υπάρχει μια αλυσίδα με χλωμούς πράσινους νεφρίτες, και τα χέρια του μοιάζουν με μαραμένα φύλλα".

"Χελιδόνι, Χελιδόνι, Χελιδονάκι", είπε ο Πρίγκιπας, "δε θα μείνεις μαζί μου για ένα βράδυ, να γίνεις ο αγγελιοφόρος μου; Το αγόρι διψάει τόσο πολύ, και η μητέρα του είναι τόσο λυπημένη".

"Δεν νομίζω ότι μου αρέσουν τα μικρά παιδιά", απάντησε το Χελιδόνι. "Πέρσι το καλοκαίρι που έμενα στον ποταμό, ήρθαν εκεί δυο αγενή αγόρια, τα παιδιά του μυλωνά, και μου πέταγαν πέτρες κάθε μέρα. Ποτέ δε με πέτυχαν, φυσικά, τα χελιδόνια πετάμε πάρα πολύ καλά, άσε που κατάγομαι από οικογένεια που 'ναι διάσημη για την σβελτάδα. Αλλά όπως και να το πάρεις ήταν μια σοβαρή ένδειξη ασέβειας".

Αλλά ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας φάνηκε τόσο λυπημένος που το Χελιδονάκι το μετάνιωσε. "Κάνει πολύ κρύο εδώ", είπε, "αλλά θα μείνω μαζί σου για ένα βράδυ και θα γίνω ο αγγελιοφόρος σου".

"Σ' ευχαριστώ, Χελιδονάκι", είπε ο Πρίγκιπας.

Έτσι λοιπόν το Χελιδόνι διάλεξε ένα μεγάλο ρουμπίνι από το σπαθί του Πρίγκιπα και πέταξε κουβαλώντας το στο ράμφος του πάνω απ' τις σιεπέδες της πόλης.

Πέρασε πάνω από το καμπαναριό, που ήταν στολισμένος με λευκούς αγγέλους από μάρμαρο. Πέρασε πάνω από το παλάτι και άκουσε την μουσική του χορού. Μια όμορφη κοπέλα βγήκε στην βεράντα με τον αγαπημένο της. "Τι υπέροχα που είναι τα αστέρια", της είπε, "και τι υπέροχη που είναι η αγάπη!"

"Ελπίζω το φόρεμά μου να είναι εγκαίρως έτοιμο για τον Βασιλικό Χορό", του απάντησε εκείνη, "παρήγγειλα να το κεντήσουν με λουλούδια του πάθους αλλά η ράφτρα είναι τόσο τεμπέλα".

Πέταξε πάνω από τον ποταμό και είδε τα φανάρια να κρέμονται απ' τους ιστούς των πλοίων. Πέρασε πάνω από το Γκέτο, και είδε γέρους Εβραίους να κάνουν παζάρια και να ανταλλάσσουν χρήματα. Τέλος έφτασε στο φτωχόσπιτο και κοίταξε μέσα. Το αγόρι

έτρεμε απ' τον πυρετό στο κρεβάτι του, και η μητέρα του είχε αποκοιμηθεί από την κούραση. Μέσα μπήκε και άφησε το μεγάλο ρουμπίνι στο τραπέζι δίπλα στη δαχτυλήθρα της. Μετά πέταξε απαλά γύρω από το κρεβάτι, ανέμισε τα φτερά του για να δροσίσει το μέτωπο του αγοριού. "Τι δροσιά που νιώθω". είπε το αγόρι, "μάλλον αναρρώνω" είπε, και βυθίστηκε σε ένα γαλήνιο ύπνο.

Στη συνέχεια το Χελιδόνι πέταξε πίσω στον Ευτυχισμένο Πρίγκιπα και του είπε τι είχε κάνει. "Παράξενο", παρατήρησε, "αλλά νιώθω πιο ζεστά τώρα, κι ας έχει τόσο κρύο".

"Είναι που έκανες μια καλή πράξη", είπε ο Πρίγκιπας. Και το Χελιδονάκι άρχισε να σκέφτεται και έπεσε να κοιμηθεί. Η σκέψη πάντα τον αποκοίμιζε.

Όταν ήρθε η μέρα πέταξε στο ποτάμι και έκανε μπάνιο. "Τι καταπληκτικό φαινόμενο", είπε ο Καθηγητής Ορνιθολογίας καθώς περνούσε τη γέφυρα. "Ένα χελιδόνι μες στο καταχείμωνο!" Κι έγραψε μια μεγάλη επιστολή σχετικά με το θέμα στην τοπική εφημερίδα. Όλοι στην πόλη παπαγάλιζαν φράσεις από την επιστολή, επειδή ήταν γεμάτη παράξενες λέξεις που δεν μπορούσαν να κατανοήσουν.

"Απόψε πάω στην Αίγυπτο", είπε το Χελιδόνι, και είχε μεγάλα κέφια που το σκεφτόταν. Είχε πάει σε όλα τα δημόσια μνημεία, έκατσε μάλιστα πολύ ώρα πάνω στο καμπαναριό της εκκλησίας. Όποτε πήγαινε εκεί τα Σπουργίτια τιτίβιζαν και έλεγαν μεταξύ τους, "Τι εκλεκτός ξένος!" και το Χελιδόνι το απολάμβανε πολύ αυτό.

Όταν βγήκε το φεγγάρι πέταξε πίσω στον Ευτυχισμένο Πρίγκιπα. "Έχεις καμιά παραγγελία για την Αίγυπτο;" φώναξε, "τώρα ξεκινάω".

"Χελιδόνι, Χελιδόνι, Χελιδονάκι", είπε ο Πρίγκιπας, "δε θα μείνεις μαζί μου άλλο ένα βράδυ;"

"Με περιμένουν στην Αίγυπτο", απάντησε το Χελιδόνι. "Αύριο οι φίλοι μου κι εγώ θα πετάξουμε στον Δεύτερο Καταρράκτη. Ο ιπποπόταμος ζαρώνει εκεί ανάμεσα στα βούρλα, και στο μεγάλο θρόνο από γρανίτη κάθεται ο Θεός Μένων. Όλη την νύχτα κοιτάει τα αστέρια, και όταν το πρωινό αστέρι λάμψει, βγάζει μια κραυγή χαράς και μετά μένει ήσυχος. Το μεσημέρι, τα κίτρινα λιοντάκια έρχονται στην άκρη του νερού για να πιουν. Τα μάτια τους μοιάζουν με πράσινο βήρυλλο και ο βρυχηθμός τους είναι πιο δυνατός απ' την βουή του καταρράκτη.

"Χελιδόνι, Χελιδόνι, Χελιδονάκι", είπε ο Πρίγκιπας, "μακριά στην πόλη βλέπω ένα νεαρό άντρα σε μια άθλια σοφίτα. Σιώβει πάνω από ένα γραφείο γεμάτο χαρτιά και σε ένα ποτήρι δίπλα του, έχει ένα μπουκέτο μαραμμένες βιολέτες. Τα μαλλιά του είναι καστανά και κατσαρά, τα χείλη του είναι κόκκινα σαν τη ροδιά, κι έχει μεγάλα ονειροπόλα μάτια. Προσπαθεί να τελειώσει ένα θεατρικό για τον Σκηνοθέτη του Θεάτρου, αλλά έχει παγώσει και του είναι αδύνατο να γράφει πλέον. Δεν έχει φωτιά στο τζάκι και η πείνα τον έχει μισολιπόθυμο".

"Θα περιμένω μαζί σου για άλλη μια νύχτα", είπε το Χελιδόνι που στ' αλήθεια ήταν καλόκαρδο. "Να του πάω άλλο ένα ρουμπίνι;"

"Αλίμονο! Δεν έχω άλλο ρουμπίνι πια", είπε ο Πρίγκιπας, "μόνο τα μάτια μου, μου έχουν μείνει. Είναι φτιαγμένα από σπάνια ζαφείρια, που τα έφεραν από την Ινδία πριν χίλια χρόνια. Βγάλε το ένα τους και πάν' το σ' εκείνον. Θα το πουλήσει στον κοσμηματοπώλη και θα αγοράσει φαγητό και καυσόξυλα, για να τελειώσει το θεατρικό του".

"Καλέ μου Πρίγκιπα, δεν μπορώ να το κάνω αυτό", είπε το Χελιδόνι κι άρχισε να κλαίει.

"Χελιδόνι, Χελιδόνι, Χελιδονάκι", είπε ο Πρίγιπας, "κάνε όπως προστάζω".

Έτσι το Χελιδόνι έβγαλε το ένα ζαφειρένιο μάτι του Πρίγιπια και πέταξε στη σοφίτα. Ήταν πολύ εύκολο να μπει μέσα, επειδή είχε μια τρύπα στη στέγη. Χιμήξε μέσα απ' την τρύπα και βρέθηκε στο δωμάτιο. Ο νεαρός είχε καλύψει το κεφάλι του με τα χέρια του απελπισμένος, και δεν άκουσε το φτερουγίσμα του πουλιού, μα όταν σήκωσε το βλέμμα του βρήκε το πανέμορφο ζαφείρι ανάμεσα στις μαραμμένες βιολέτες. "Αρχισαν να με εκτιμούν", είπε, "αυτό είναι από κάποιον μεγάλο θαυμαστή μου. Τώρα μπορώ να ολοκληρώσω το θεατρικό μου", και φαινόταν κάμποσο χαρούμενος.

Την άλλη μέρα το Χελιδόνι πέταξε στο λιμάνι. Στάθηκε στο κατάρτι ενός μεγάλου σκάφους και παρακολούθησε τους ναυτικούς που έβγαζαν με σχοινιά μεγάλα κιβώτια από το αμπάρι. "Φεύγω για Αίγυπτο!" φώναξε το Χελιδόνι, μα κανείς δεν νοιάστηκε, και όταν βγήκε το φεγγάρι πέταξε πίσω στον Ευτυχισμένο Πρίγιπια.

"Ήρθα να σε αποχαιρετήσω", του φώναξε.

"Χελιδόνι, Χελιδόνι, Χελιδονάκι", είπε ο Πρίγιπας, "δε θα κάτσεις μαζί μου άλλη μια νύχτα;"

"Είναι χειμώνας", απάντησε το Χελιδόνι, "και σύντομα το κρύο του χιονιού θα φτάσει κι εδώ. Στην Αίγυπτο ο ήλιος είναι ζεστός πάνω στους πράσινους φοίνικες, και οι κροκόδειλοι στέκονται νωχελικά στη λάσπη. Οι σύντροφοί μου φτιάχνουν φωλιά στον Νάο του Μπααμπέν και τα μωβ και τα λευκά περιστέρια τους παρακολουθούν και γουργουρίζουν το ένα στο άλλο. Καλέ μου Πρίγιπια, πρέπει να σε αφήσω, μα δε θα σε ξεχάσω ποτέ και την επόμενη άνοιξη θα επιστρέψω με δυο πανέμορφους πολύτιμους λίθους για να αντικαταστήσουμε αυτούς που χάρισες. Το ρουμπίνι θα 'ναι πιο κόκκινο απ' το κόκκινο τριαντάφυλλο και το ζαφείρι θα ναι μπλε σαν τον ωκεανό".

"Στην πλατεία εκεί κάτω", είπε ο Ευτυχισμένος Πρίγιπας, "στέκει ένα κοριτσάκι που πουλάει σπύρτα. Της έπεσαν τα σπύρτα κάτω, βραχήκαν και χαλάσαν όλα. Δεν έχει παπούτσια ή κάλτσες και το κεφαλάκι της είναι χωρίς σκουφάκι. Βγάλε και το άλλο μάτι μου και δώσ' της το, έτσι θα γλυτώσει το ξύλο απ' τον πατέρα της".

"Θα μείνω μαζί σου άλλη μια νύχτα", είπε το Χελιδόνι, "αλλά δεν μπορώ να σου βγάλω το μάτι. Θα είσαι εντελώς τυφλός μετά".

"Χελιδόνι, Χελιδόνι, Χελιδονάκι", είπε ο Πρίγιπας, "κάνε όπως προστάζω".

Έτσι έβγαλε και το δεύτερο μάτι του Πρίγιπια και πέταξε με ορμή. Με μια βουτιά πέρασε δίπλα απ' το κοριτσάκι με τα σπύρτα και άφησε τον πολύτιμο λίθο στην παλάμη της. "Τι όμορφο γυαλάκι", είπε το κοριτσάκι κι έτρεξε σπίτι της γελώντας. Το Χελιδόνι γύρισε τότε στον Πρίγιπια. "Είσαι τυφλός τώρα", είπε, "και θα μείνω μαζί σου να σε προσέχω".

"Όχι, Χελιδονάκι", είπε ο καημένος Πρίγιπας, "πρέπει να φύγεις για την Αίγυπτο".

"Θα μείνω μαζί σου για πάντα, να σε προσέχω", είπε το Χελιδόνι και κοιμήθηκε στα πόδια του Πρίγιπια.

Όλη την επόμενη μέρα κάθισε στον ώμο του Πρίγιπια και του είπε ιστορίες από μακρινούς παράξενους τόπους. Του είπε πόσο κόκκινος είναι ο ίβις, που στέκεται σε σειρές με τους φίλους του στον Νείλο και πίνουν τα χρυσόφαρα με τα ράμφη τους, για την Σφίγγα, που είναι παλιά όσο κι ο κόσμος, ζει στην έρημο και ξέρει τα πάντα, για τους εμπόρους που προχωρούν αργά δίπλα στις καμήλες τους και κρατούν κόκκινα κορδόνια στα χέρια τους, για τον Βασιλιά των Βουνών της Σελήνης, που είναι μαύρος σαν τον έβενο και λατρεύει ένα μεγάλο κρύσταλλο, για ένα μεγάλο πράσινο φίδι που

κοιμάται σε ένα φοινικόδεντρο και έχει είκοσι ιερείς που το ταΐζουν με κερήθρα, και για τους Πυγμαίους που ταξιδεύουν πάνω σε μεγάλα πλατιά φύλλα σε μια λίμνη και έχουν πάντοτε πόλεμο με τις πεταλούδες.

"Αγαπημένο μου Χελιδονάκι", είπε ο Πρίγκιπας, "μου λες θαυμαστές ιστορίες, αλλά πιο θαυμαστό απ' όλα είναι πόσο υποφέρουν οι άνδρες και οι γυναίκες. Η Δυστυχία είναι το μεγαλύτερο Μυστήριο. Πέταξε πάνω από την πόλη μου, Χελιδονάκι, και πες μου τι θα δεις".

Έτσι το Χελιδόνι πέταξε πάνω απ' τη μεγάλη πόλη και είδε τους πλούσιους να γιορτάζουν στα όμορφα σπίτια τους, ενώ οι ζητιάνοι έστεκαν έξω από τους φράχτες των κήπων τους. Πέταξε σε σκοτεινά σοκάκια και είδε τα λευκά προσωπάκια παιδιών που πεινούσαν, κοιτάζοντας άτονα τους μαύρους δρόμους. Κάτω από το τόξο μια γέφυρας είδε δυο αγοράκια που είχαν ξαπλώσει αγκαλιασμένα για να ζεσταθούν. "Αχ πόσο πεινούμε!" μονολογούσαν. "Απαγορεύεται να ξαπλώνετε εκεί", φώναξε ο Φύλακας και απομακρύνθηκε στην βροχή.

Μετά επέστρεψε στον Πρίγκιπα και του διηγήθηκε όσα είχε δει.

"Είμαι επιχρυσωμένος με φύλλα από ατόφιο χρυσάφι", είπε ο Πρίγκιπας, "πρέπει να τα βγάλεις ένα-ένα, και να τα δώσεις στους φτωχούς μου. Οι ζωντανοί πάντα νομίζουν ότι ο χρυσός μπορεί να τους κάνει ευτυχισμένους".

Φύλλο το φύλλο, το Χελιδόνι έβγαζε το χρυσάφι μέχρι που ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας έμοιαζε αρκετά μουντός και γκριζός. Φύλλο-φύλλο τα έδινε στους φτωχούς και τα πρόσωπα των παιδιών έγιναν πιο ροδαλά και γελούσαν παίζοντας στους δρόμους. "Έχουμε ψωμί να φάμε!" φώναζαν.

Κατόπιν ήρθε το χιόνι, και μετά το χιόνι ήρθε ο παγετός. Οι δρόμοι έμοιαζαν λες κι ήταν από ασήμι, λαμπεροί και γυαλιστεροί. Μεγάλοι παγοκρύσταλλοι σαν κρυστάλλινα ξιφίδια κρεμόντουσαν απ' τις στέγες των σπιτιών, όλοι τριγύριζαν φορώντας γούνες και τα αγοράκια φορούσαν κόκκινα σκουφιά και έκαναν πατινάζ στον πάγο.

Το καημένο Χελιδονάκι κρύωνε όλο και πιο πολύ, αλλά δεν άφηνε τον Πρίγκιπα, τον αγαπούσε πάρα πολύ. Μάζευε ψίχουλα έξω απ' τον φούρνο και όταν δεν έβλεπε ο φούρναρης προσπαθούσε να ζεσταθεί χτυπώντας τις φτερούγες του.

Μα στο τέλος κατάλαβε ότι θα πέθαινε. Είχε δύναμη ίσα-ίσα να πετάξει ως τον ώμο του Πρίγκιπα για μια τελευταία φορά. "Αντίο καλέ μου Πρίγκιπα!", μουρμούρισε, "μπορώ να φιλήσω το χέρι σου;"

"Χαίρομαι που θα πας τελικά στην Αίγυπτο, Χελιδονάκι", είπε ο Πρίγκιπας, "έμεινες πάρα πολύ καιρό, αλλά φίλησέ με στα μάγουλα επειδή σε αγαπώ".

"Δεν πάω στην Αίγυπτο", είπε το Χελιδόνι, "πάω στον Οίκο του Θανάτου. Ο Θάνατος είναι ο αδελφός του Ύπνου, έτσι δεν είναι;"

Φίλησε τον Ευτυχισμένο Πρίγκιπα στα μάγουλα και έπεσε νεκρό στα πόδια του.

Εκείνη τη στιγμή ένας παράξενος ήχος ακούστηκε μέσα στο άγαλμα, σαν να σπάει κάτι. Η μολυβένια καρδιά του Πρίγκιπα είχε σπάσει στα δύο. Σίγουρα ήταν φοβερά δυνατός ο παγετός.

Νωρίς το επόμενο πρωί ο Δήμαρχος προχωρούσε στην πλατεία, συντροφιά με τους Δημοτικούς Συμβούλους. Καθώς περάσαν από το βάθρο κοίταξαν ψηλά το άγαλμα: "Συμφορά! Πώς ξέπεσε έτσι ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας!" είπε.

"Ξέπεσε πολύ!" φώναζαν και οι Δημοτικοί Σύμβουλοι, που πάντοτε συμφωνούσαν με τον Δήμαρχο και κοιτούσαν το άγαλμα.

"Το ρουμπίνι έπεσε απ' το σπαθί του, τα μάτια του λείπουν και ο χρυσός έχει χαθεί", είπε ο Δήμαρχος, "μάλιστα, έχει τα ίδια χάλια με τους ζητιάνους!"

"Τα ίδια χάλια με τους ζητιάνους", είπαν οι Δημοτικοί Σύμβουλοι.

"Έχει κιόλας ένα νεκρό πουλί δίπλα στα παπούτσια του!" συνέχισε ο Δήμαρχος. "Πρέπει να εκδώσουμε μια δημόσια διακήρυξη ότι τα πουλιά δεν επιτρέπεται να πεθαίνουν εδώ". Και ο Γραμματέας του Δήμου σημείωσε την πρόταση.

Έτσι γιρέμισαν το άγαλμα του Ευτυχισμένου Πρίγκιπα. "Αφού δεν είναι πια όμορφος, δεν είναι πια χρήσιμος", είπε ο Καθηγητής Καλών Τεχνών στο Πανεπιστήμιο.

Μετά έλιωσαν το άγαλμα σε μια υφικάμινο και ο Δήμαρχος συνεδρίασε με το Σώμα για να αποφασιστεί τι θα κάνουν το μέταλλο. "Πρέπει να φτιάξουμε άλλο άγαλμα, φυσικά", είπε, "και θα είναι ένα άγαλμα δικό μου".

"Δικό μου", είπε κάθε μέλος του Δημοτικού Συμβουλίου και μάλωσαν μεταξύ τους. Τελευταία φορά που τους άκουσα, ακόμα μαλώνανε.

"Τι παράξενο πράγμα!" είπε ο επόπτης των εργατών στο χυτήριο. "Αυτή η σπασμένη καρδιά από μολύβι δεν λιώνει στην υφικάμινο. Πρέπει να την ξεφορτωθούμε". Έτσι την πέταξαν σε μια σκονισμένη στοίβα που είχαν πετάξει και το νεκρό Χελιδόνι.

"Φέρε μου τα δυο πολυτιμότερα πράγματα της πόλης", είπε ο Θεός σε έναν από τους Αγγέλους Του, και ο Άγγελος Του έφερε την μολυβένια καρδιά και το νεκρό πουλί.

"Διάλεξες σωστά", είπε ο Θεός, "επειδή στον κήπο μου του Παραδείσου αυτό το μικρό πουλί θα κελαηδάει για πάντα και στη χρυσή μου πόλη ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας θα με δοξάζει".

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας, ο οποίος είχε ζήσει μια ευτυχισμένη ζωή και πέθανε είναι τώρα πάνω από την πόλη ως ένα χρυσό άγαλμα. Για πρώτη φορά η βασιλική οικογένεια βλέπει τον πόνο, τη φτώχεια και τη δυστυχία των απλών ανθρώπων. Αποκτάει συμπάθεια με ένα σπουργίτι, ο πρίγκιπας πείθει το πουλί να αναβάλει τη μετανάστευση και αντ' αυτού να παραδώσει το χρυσό του, ζαφείρι τα μάτια του και ρουμπίνι ζώνη σε αυτούς που τα χρειάζονται. Σύντομα το σπουργίτι πεθαίνει από το κρύο. Τα συναισθήματα που προκαλεί είναι συμπόνια απέναντι στους φτωχούς οι οποίοι ζουν πολύ δύσκολα. Αισθανόμαστε και μια ικανοποίηση επειδή το βασιλόπουλο κατάλαβε σε τι συνθήκες ζουν οι περισσότεροι άνθρωποι και ότι η ζωή είναι ευχάριστη με απλά πράγματα και όχι με τα πλούτη.

Μαρία-Χριστίνα Βαβαρούτσου

DE PROFUNDIS

Ο Όσκαρ Γουάιλντ μέσα από αυτό το βιβλίο ουσιαστικά στέλνει ένα γράμμα ένα εκφραστικό γράμμα σε ένα παλιό του φίλο τον Άφρεντ Ντάγκλας, τον οποίο χαιδευτικά ονομάζει Μπόζυ.

Στο γράμμα αυτό μιλάει για τον ίδιο, τον φίλο του, για διάφορες στιγμές που έζησαν μαζί και κάνει εικασίες για το μέλλον και για στιγμές που θα μπορούσαν να είχαν ανατραπεί στο παρελθόν.

Θα μπορούσε να έχει ζήσει μια ζωή πολύ καλύτερη, πιο πλούσια και άνετη. Για την κατάληξή του κατηγορεί τον φίλο του μέσω του γράμματός. Βεβαίως ως άνθρωπος ανώτερου επιπέδου από τον φίλο του καταλαβαίνει ότι είναι άδικο να κατηγορεί μόνο αυτόν, καθώς ο ίδιος έκανε λάθος που τον υπεραγαπούσε και δεν απαγκιστρώθηκε από αυτόν έγκαιρα.

Στο βιβλίο αναφέρεται σε πολλές καταστάσεις που ο Μπόζυ προκάλεσε και ο ίδιος ανέχτηκε χωρίς δεύτερη σκέψη. Πάντα μέσα του ήξερε ότι ο φίλος του δεν σκεφτόταν στο ίδιο επίπεδο με αυτόν μα η αγάπη του γι' αυτόν ήταν τόση που εθελουφλούσε. Ο Μπόζυ ποτέ δεν είχε καταλάβει το επίπεδο στο οποίο σκεφτόταν ο φίλος του και την τέχνη την οποία ποιούσε.

Ο Μπόζυ τον έφτασε σε σημείο να αηδιάζει για το φίλο του, καθώς οι πράξεις του ήταν χειρότερες από πολλών ανθρώπων μα ίδιες με πολλών εγκληματιών. Εξάλλου ο ίδιος και ο πατέρας του ήταν η αιτία για την πτώχευση και ύστερα φυλάκισή του. Ακόμη και μετά από αυτό, ο Μπόζυ τον εξαγρίωσε για άλλη μια φορά δημοσιεύοντας κάποια γράμματα τα οποία του είχε στείλει και που θα έπρεπε να τα φυλάει σαν ιερά.

Ο τίτλος αν και όχι ιδιαίτερα μεγάλος, είναι πραγματικά όσα λέει ο Όσκαρ Γουάιλντ στο βιβλίο. Το γράμμα το γράφει μέσα από την ψυχή του, εκφράζοντας τον πόνο και τη θλίψη, που του προκάλεσε η ατυχία να έχει έναν τέτοιο φίλο και την ευχή να μην τον είχε ανεχτεί τόσο στο παρελθόν.

Αυτό που μου άρεσε πολύ είναι ο τρόπος με τον οποίο εκφράζει τα συναισθήματά που ένιωθε και που πολλές φορές ο κόσμος δεν μπορεί καν να τα ονομάσει. Για καθετί που ένιωθε έγραφε και ένα παράδειγμα για το πότε το ένιωσε ή θα ήταν δυνατό να το νιώσει κάποιος. Επίσης μου αρέσει που αναλύει διάφορα αισθήματα και που δε διστάζει να αποκαλύψει αλήθειες για την κοινωνία.

Νικολέτα Ανδρεάκου- Δημήτρα Αλλοίμονου

Το πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέϊ

Ο Ντόριαν μαζί με τον Μπάζιλ ανεβαίνουν τη σκάλα. Ο Ντόριαν ακούμπησε τη λάμπα στο πάτωμα και βγάζοντας το κλειδί από την τσέπη του ξεκλείδωσε την πόρτα.

Ντόριαν: επιμένεις να μάθεις Μπάζιλ;

Μπάζιλ: ναι

Ντόριαν: χαίρομαι πολύ. Είσαι ο μοναδικός άνθρωπος στον κόσμο που δικαιούται να ξέρει τα πάντα για μένα. Έπαιξες μεγαλύτερο ρόλο στη ζωή μου από όσο φαντάζεσαι. Νομίζεις λοιπόν ότι μόνο ο Θεός βλέπει την ψυχή Μπάζιλ; Τράβηξε την κουρτίνα και θα δεις τη δική μου.

Μπάζιλ: είσαι τρελός Ντόριαν ή παίζεις θέατρο;

Ντόριαν: δε θέλεις; Τότε θα το κάνω εγώ (τραβά την κουρτίνα, κραυγή φρίκης ξέφυγε από τα χείλη του Μπάζιλ)

Μπάζιλ: τι σημαίνει αυτό;

Ντόριαν: πριν από μερικά χρόνια, όταν ήμουν παιδί ακόμη με συνάντησες, με κολάκεψες και με έμαθες να μην είμαι ματαιόδοξος για την ομορφιά μου. Σε κάποια στιγμή τρέλας, που ακόμη τώρα δεν ξέρω αν μετανιώνω για αυτήν ή όχι, ξεστόμισα μια ευχή, που εσύ ίσως αποκαλούσες προσευχή...

Μπάζιλ: το θυμάμαι.. α! πόσο καλά το θυμάμαι! Όχι δεν είναι δυνατόν! Το δωμάτιο είναι υγρό. Πρέπει να πέρασε μούχλα στο μουσαμά. Είναι αδύνατον....

Ντόριαν: α! τι είναι αδύνατον;

Μπάζιλ: μου είπες ότι το 'χες καταστρέψει...

Ντόριαν: έκανα λάθος. Αυτό με κατέστρεψε.

Μπάζιλ: δεν πιστεύω ότι είναι δικός μου ο πίνακας.

Ντόριαν: δεν αναγνωρίζεις σε αυτόν το ιδανικό σου;

Μπάζιλ: το ιδανικό μου, όπως τα 'ονομάζεις...

Ντόριαν: εσύ το είπες έτσι.

Μπάζιλ: στο ιδανικό μου δεν υπήρχε ούτε ίχνος κακίας, ούτε ίχνος ντροπής. Για μένα ήσουν ένα ιδανικό που παρόμοιο δε θα συναντήσω ποτέ ξανά. Αυτό είναι το πρόσωπο ενός σάτυρου.

Ντόριαν: είναι το πρόσωπο της ψυχής μου.

Μπάζιλ: Χριστέ μου! Τι πλάσμα λάτρεψα! Έχει μάτια διαβόλου.

Ντόριαν: ο καθένας μας έχει και τον παράδεισο και την κόλαση μέσα του Μπάζιλ.

Μπάζιλ: Θεέ μου! Αν είναι αλήθεια κι αν έτσι κατάντησες τη ζωή σου, τότε, τότε, πρέπει να είσαι ακόμη χειρότερος από όσο φαντάζονται και οι πιο φανατικοί εχθροί σου.

Ντόριαν: η απόλαυση είναι το μόνο πράγμα για το οποίο αξίζει να έχει κανείς μια θεωρία. Αλλά πολύ φοβάμαι ότι δε μπορώ να διεκδικήσω την πατρότητά της. Η θεωρία αυτή ανήκει στη φύση. Η απόλαυση είναι η δοκιμασία της φύσης, το σημάδι της επιδοκιμασίας της. Όταν είμαστε ευτυχισμένοι, είμαστε πάντα καλοί, αλλά όταν είμαστε καλοί, δεν είμαστε ευτυχισμένοι!

Μπάζιλ: τι εννοείς;

Ντόριαν: να είσαι καλός σημαίνει να είσαι σε αρμονία με τον εαυτό σου. Η δυσαρμονία προκύπτει όταν αναγκάζεσαι να είσαι σε αρμονία με τους άλλους. Η ατομική μας ζωή- αυτό είναι σημαντικό. Όσο για τη ζωή των γύρω μας, αν θέλουμε να είμαστε υποκριτές ή πουριτανοί, μπορούμε να διατυμπανίζουμε τις ηθικές μας απόψεις για κείνους, αλλά εμάς δε μας αφορά καθόλου. Κι έπειτα, ο ατομικισμός έχει αναμφίβολα τους υψηλότερους στόχους. Η σύγχρονη ηθική συνίσταται στην αποδοχή των προδιαγραφών της κάθε εποχής. Θεωρώ ότι να αποδέχεται κάθε καλλιεργημένος άνθρωπος τις προδιαγραφές της εποχής του αποτελεί τη μέγιστη ανηθικότητα.

Μπάζιλ; Θεέ μου! Τι μάθημα! Προσευχήσου Ντόριαν! Έλα να προσευχηθούμε μαζί. Η προσευχή της υπερηφάνειας σου εισακουστήκε. θα εισακουστεί και η προσευχή της μεταμέλειάς σου. Σε λάτρεψα υπερβολικά. Τιμωρήθηκα για αυτό. Εσύ λάτρεψες υπερβολικά τον εαυτό σου. Τιμωρηθήκαμε κι οι δυο.

Ντόριαν; Είναι πολύ αργά Μπάζιλ.

Μπάζιλ; Ποτέ δεν είναι πολύ αργά Ντόριαν. Έλα να γονατίσουμε και να προσπαθήσουμε να θυμηθούμε μια προσευχή. Υπάρχει κάπου ένας στίχος που λέει: κι αν οι αμαρτίες σου είναι πορφύρες, εγώ θα τις κάνω λευκές σα χιόνι;

Ντόριαν; Αυτά τα λόγια δε σημαίνουν τίποτα για μένα.

Μπάζιλ: πάψε! Μην το λες αυτό. Αρκετό κακό έκανες στη ζωή σου. Θεέ μου! Δε βλέπεις πως μας κοροϊδεύει αυτό το καταραμένο πράγμα;

Δύο λόγια για το έργο

Ένα έργο σταθμός για τη σύγχρονη πεζογραφία το μοναδικό μυθιστόρημα του Όσκαρ Ουάιλντ. Πρόκειται για ένα κείμενο πρωτοποριακό, το οποίο εκδόθηκε στην τελική του μορφή το 1891 και θεωρείται ότι περιέχει πολλά αυτοβιογραφικά στοιχεία του συγγραφέα. "Το πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέι" είναι το κατεξοχήν μανιφέστο του κινήματος του αισθητισμού, όπου κυριαρχεί το δόγμα "η τέχνη για την τέχνη", ενώ η αναζήτηση του ωραίου και η επιδίωξη της ηδονής μέσω των αισθήσεων οφείλουν να είναι οι μοναδικές φιλοδοξίες του καλλιτέχνη. Ο Ιρλανδός συγγραφέας και ποιητής δημιούργησε στον κεντρικό του ήρωα ένα πρόσωπο εμβληματικό, τα βασικά στοιχεία του οποίου χαρακτηρίζουν πολλούς ανθρώπους της εποχής μας. Θύμα της προσωπικής του ακτινοβολίας ο Ντόριαν Γκρέι, που ποζάρει ως μοντέλο σε ένα φημισμένο ζωγράφο, καταλήγει να ερωτευθεί την εικόνα του εαυτού του και την ομορφιά που εκπέμπει για τους άλλους. Συνειδητοποιώντας ότι η ομορφιά είναι κάτι παροδικό, αδυνατώντας να ωριμάσει, διότι η ωριμότητα προϋποθέτει εσωτερική καλλιέργεια, αγωνία και σε κάποιες περιπτώσεις οδύνη, τις οποίες ο ίδιος ούτε διαθέτει ούτε μπορεί να υποστεί, καταλήγει εν τέλει να κάνει συμφωνία με το διάβολο προκειμένου η ομορφιά του να διατηρηθεί για πάντα. Πράγματι, αυτό συμβαίνει, το πορτρέτο φέρει τα σημάδια της φθοράς του, σε αντίθεση με αυτόν που παραμένει αιώνια νέος και όμορφος. Αλλά ο Ντόριαν παρά τον ακόλαστο τρόπο ζωής τον οποίο κρατά κρυφό από την υψηλή κοινωνία στα μάτια της οποίας παραμένει ένας τζέντλεμαν, από ένα πλάσμα γεμάτο γοητεία μετατρέπεται σε μια όμορφη σιαά. Το Βιβλίο σκανδάλισε την συντηρητική κοινωνία της εποχής. Ο λόγος του είναι αιχμηρός και τάραξε τα λιμνάζοντα νερά της βικτωριανής Αγγλίας. Οι υπαινιγμοί για τις ακατανόμαστες αμαρτίες στις οποίες επιδίδεται ο ήρωας προκάλεσαν σκάνδαλο χρησιμοποιήθηκε δε ως αποδεικτικό στοιχείο στη δίκη του Όσκαρ Ουάιλντ το 1895. Βέβαια, ούτε οι βρετανοί κριτικοί της εποχής επιφύλαξαν θερμή υποδοχή στο έργο αυτό, αν και τα λόγια του συγγραφέα του, "Αφήστε το βιβλίο μου, σας παρακαλώ, στην αθανασία που του αξίζει", αποδειχτηκαν μάλλον προφητικά. Σήμερα, αν και έχουν μεσολαβήσει περισσότερα από εκατό χρόνια από τότε που πρωτοκυκλοφόρησε, η φανταστική ιστορία ηθικού ξεπεσμού του Όσκαρ Ουάιλντ εξακολουθεί να γοητεύει.

Περίληψη:

Στην ιστορία ένας διάσημος ζωγράφος, ο Μπάζιλ Χόλγουορντ ξεκινάει να δώσει χρώμα στην καριέρα του με το πορτραίτο του Ντόριαν Γκρέϊ. Ο Ντόριαν είναι ένας ξεχωριστός νέος που μόλις έχει ενηλικιωθεί και όλη η ομορφιά της νιότης έχει αποτυπωθεί πάνω στο πρόσωπό του. Γοητεύει όποιον κι αν γνωρίσει, το θέλγητρό του ενεργεί σε άντρες και γυναίκες και δεν παύει να υπάρχει όσο οι γοητευμένοι απ' τη νιότη του τον αντικρίζουν. Η παιδική αθωότητα του απεικονίζεται στο γλυκό εφηβικό του πρόσωπο και η διαφθορά που επικρατεί στον τότε κόσμο, δεν τον έχει επηρεάσει ούτε μια στάλα. Όλα αυτά μέχρι να γνωρίσει τον Λόρδο Χένρυ Γουότον, έναν άνθρωπο κυνικό, χωρίς αρχές ηθικής. Η καλοπέραση, οι χαρές της στιγμής και τα νιάτα είναι το μόνο πράγμα το οποίο ο Χένρυ θεωρεί αξιόλογο στη ζωή των ανθρώπων και το μόνο όνειρό του είναι να κατακτήσει μια μεγάλη ζωή που όμως είναι τυλιγμένη στην αμαρτία. Τα λόγια του επηρεάζουν τις βουλές των ανθρώπων εκτός απ' τον φίλο του τον Μπάζιλ. Έτσι η φιλία του Ντόριαν με τον Χένρυ τον απομακρύνει απ' την παιδική του αθωότητα και τον οδηγεί στην έσχατη διαφθορά της ψυχής του. Η ιδέα πως το πορτραίτο θα μείνει πάντα ίδιο, μες το χρυσάφι της τελειότητας, στην υπέροχη αυτή ηλικία του Ντόριαν, ενώ εκείνος θα γεμίσει με ρυτίδες, θα γίνει γέρος, άσχημος κι η γοητεία του θα χαθεί στο σκότος του χρόνου, τον κάνει να χάσει το νόημα της ζωής, μα ούτε ο ίδιος μπορούσε να πιστέψει πως θα γινότανε ποτέ το αντίστροφο. Το πορτραίτο γερνάει, χάνει την ομορφιά του αλλά δεν είναι μόνο καθρέφτης της εμφάνισης του Ντόριαν, μα κυρίως της ψυχής του. Γίνεται η ορατή συνείδησή του και κάθε αμαρτία του σημαίνει μια πληγή πάνω στο πορτραίτο. Εκείνος παραμένει νέος όμως η ψυχή του σαπίζει σε μια κλειδαμπαρωμένη σοφίτα. Πέρασαν χρόνια, κι ενώ στην αρχή του φαινόταν φανταστικά ωραίο η ομορφιά του να παραμείνει για πάντα ανέγγιχτη, τώρα ντρεπόταν γι' αυτό που ήταν. Δεν άντεχε άλλο, έπρεπε να αλλάξει! Το πορτραίτο είχε καταντήσει παραμορφωμένο και πνιγμένο στην αθλιότητα των αμέτρητων αμαρτιών που συνέχεια διέπραττε ο Ντόριαν. Δεν μπορούσε πια ούτε να αντικρίσει 'κείνη την ασχήμια. Προσπάθησε ν' αλλάξει να γίνει καλός, όμως το πορτραίτο γινόταν όλο και πιο αισχρό κι έδειχνε πως όλο αυτό ήταν μια υποκρισία. Η ματαιοδοξία που του προκαλούσε η ίδια του η συνείδηση τον έκανε όλο και πιο απαίσιο. Ο μόνος τρόπος ν' άλλαζε ήταν ν' απαλλαγεί από 'κείνο οριστικά. Έτσι πήρε ένα μαχαίρι και το κάρφωσε πάνω στο πορτραίτο. Ο Ντόριαν μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα πήρε τη μορφή ενός ρυτιδιασμένου γέρου και σωριάστηκε στο πάτωμα με το μαχαίρι μπηγμένο στον ίδιο του τον εαυτό, ενώ το πορτραίτο πήρε πίσω την γοητεία και τα νιάτα του, όπως παλιά.

Νόημα:

Το διήγημα προσδίδει ένα μοναδικό ανθρώπινο δίδαγμα, πως η εξωτερική ομορφιά δεν είναι το παν. Μέσα σε ένα όμορφο σώμα μπορεί πολλές φορές να κρύβεται μια δηλητηριασμένη ψυχή, σαν αυτή του Ντόριαν κι αυτό είναι ότι χειρότερο μπορεί να

υπάρξει σ' έναν άνθρωπο. Η ομορφιά της ψυχής είναι εκείνη που μένει για πάντα άφθαρτη στο χρόνο. Ο Ντόριαν ανακάλυψε πως η νιότη, του ήταν εντελώς άχρηστη όταν εσωτερικά ήταν τόσο αποκρουστικός. Όταν κατέστρεψε το πορτραίτο, μαχαίρωσε τον εαυτό του γιατί μια συνείδηση δεν πεθαίνει ποτέ, μονάχα καθαρίζει απ' τη διαφθορά όταν ο άνθρωπος της πεθαίνει. Έτσι καθάρισε και το πορτραίτο απ' την ασχήμια που το 'πνιγε. Ο Ντόριαν δεν θα υπέφερε αν η εξωτερική του ομορφιά χανόταν και θα έμενε για πάντα ευτυχισμένος και νέος όπως το επιθυμούσε επειδή η ψυχή του δεν θα 'μενε ίδια.

Κοιτική Βιβλίου:

Αυτό που αξίζει περισσότερο απ' κάθε τι άλλο είναι το τέλος στο οποίο κρύβεται και το βαθύτατο νόημα της ιστορίας. Όμως για να φτάσει κανείς στο τέλος πρέπει να ξεκινήσει απ' την αρχή. Αξίζει τον κόπο!

Γιαννάκα Άννα

«Ο ΠΙΣΤΟΣ ΦΙΛΟΣ»

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΙΑΝΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Το διήγημα αυτό αποτελεί μέρος της συλλογής διηγημάτων του Όσκαρ Ουάιλντ «Ο ευτυχισμένος πρίγκιπας και άλλες ιστορίες», που εκδόθηκε το 1888. Θέμα του αποσπάσματος είναι η αληθινή φιλία, η γενναιοδωρία και τα γνήσια συναισθήματα σε αντίθεση με την υποκριτική φιλία στη ζωή του ανθρώπου και ειδικά του παιδιού.

Τα πρόσωπα του έργου είναι δύο, ο μικρός Χάνς και ο πιο πιστός του φίλος ο πλούσιος μυλωνάς. Ο μυλωνάς συμβουλεύει τον Χάνς σε θέματα φιλίας. Του υποδεικνύει πως πρέπει να συμπεριφέρεται ένας σωστός φίλος και ο Χάνς προσπαθεί να φανεί αντάξιος. Όμως, από την αρχή φαίνεται πως ο μυλωνάς κοιτά το συμφέρον του και υποκρίνεται. Αυτό φαίνεται από τη φράση των γειτόνων: «Καμιά φορά ωστόσο οι γείτονες, κοπάδι μαλλιαρά αρνιά», θέλοντας να δείξει την αφέλεια που χαρακτηρίζει τον Χάνς.

Επίσης, ο μυλωνάς λέει πως οι αληθινοί φίλοι πρέπει να μοιράζονται τα πάντα και με κάθε ευκαιρία εκμεταλλεύεται τον Χάνς παίρνοντας του για παράδειγμα, μεγάλη

ποσότητα από τους καρπούς του κήπου του οι οποίοι είναι το μόνο μέσω βιοπορισμού του και όταν χρειάζεται τη βοήθειά του φίλου του αυτός δεν είναι εκεί.

Στην συνέχεια, επισκέπτεται για πρώτη φορά το σπίτι του Χάνς, όχι από ενδιαφέρον, αλλά για να εισπράξει τα χρήματά του για ένα σακί αλεύρι που είχε δώσει στο μικρό. Όμως, ο μικρός είχε αρρωστήσει και δεν μπορούσε να σηκωθεί για να καλωσορίσει το φίλο του και με θράσος τον κατηγορήσε για τεμπελιά δημιουργώντας του ενοχές. Έπειτα, του ανέθεσε να επισκευάσει τη στέγη της αποθήκης του καθώς και άλλες δουλειές και για αντάλλαγμα θα του χάριζε το καροτσάκι του.

Βέβαια, ο Χάνς παραμέλησε τις δικές του δουλειές για να βοηθήσει το μυλωνά χωρίς να πάρει το καροτσάκι και αν και στην αρχή απελπίστηκε μετά θυμήθηκε πως ο μυλωνάς είναι ο καλύτερος του φίλος, αλλά κυρίως ότι είναι γενναιόδωρος εφόσον προσφέρθηκε να του χαρίσει το καροτσάκι του.

Υστερα, φαίνεται πιο καθαρά η απληστία του μυλωνά καθώς ένα βράδυ που ο καιρός ήταν ασυνήθιστα κακός χτύπησε την πόρτα του Χάνς και του ζήτησε να τρέξει μέσα στην καταιγίδα να φέρει το γιατρό για να βοηθήσει το μικρό του γιό που είχε πέσει και είχε χτυπήσει. Ο Χάνς δέχτηκε να πάει και να βοηθήσει το φίλο του και το μόνο πράγμα που του ζήτησε ήταν το φανάρι του αλλά δεν δέχτηκε να του το δώσει. Παρόλ' αυτά ο Χάνς πήγε χωρίς φανάρι. Όπως ήταν όμως, καταπονημένος προχωρούσε πίσω από το γιατρό στο σκοτάδι και στον δυνατό αέρα, έχασε το δρόμο και πνίγηκε σε ένα χαντάκι.

Μετά γίνεται η κηδεία του Χάνς στην οποία ο μυλωνάς ήθελε να είναι πρώτος και καλύτερος και συγκινήθηκε μάλιστα, ως καλύτερος του φίλος. Παράλληλα, μένει πιστός στις απαράδεκτες θεωρίες του περί φιλίας και δεν αναγνωρίζει τις ευθύνες του για τον άδικο θάνατο του Χάνς. Αντίθετα προσπαθεί να πείσει και τον εαυτό του και τους άλλους πως αυτός στάθηκε καλός φίλος για τον Χάνς, ενώ ο Χάνς, ισχυρίζεται πως όλα τα έκανε για να κερδίσει το καροτσάκι που του είχε υποσχεθεί και δεν του έδωσε ποτέ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣΩΠΩΝ

Ο Χάνς είναι φτωχός, αφελής, ολιγαρκής, γενναιόδωρος, φιλότιμος ευγενής, ευαίσθητος, ρομαντικός, συναισθηματικός, φιλομαθής, γενναίος και θυσιάζεται για τους άλλους.

Ο μυλωνάς είναι πλούσιος, πονηρός, άπληστος, αχάριστος, αχόρταγος, αγενής, ασυγκίνητος, αχάριστος, απάνθρωπος, αναίσθητος, σκληρός, αδιάφορος, συμφεροντολόγος, εκμεταλλευτής, θρασύς και αμετακίνητος στις απόψεις του.

ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Τα συναισθήματα που μου προκλήθηκαν από το απόσπασμα είναι συμπόνιας και λύπης για τον μικρό Χάνς που εμπιστεύτηκε τυφλά τον υποτιθέμενο φίλο του και για τον άδικο θάνατό του, καθώς για τον πλούσιο μυλωνά θυμού και οργής επειδή η συμπεριφορά του από την αρχή ως το τέλος ήταν απαράδεκτη και ανήκουστη.

Ματίνα Ζαραφωνίτη

